

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Factors Related to Pension Insurance

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Public Administration in Public Administration

Department of Public Administration

FACULTY OF POLITICAL SCIENCE

Chulalongkorn University

Academic Year 2019

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อสารนิพนธ์	ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ
โดย	นายพงศกร สัตยพานิช
สาขาวิชา	รัฐประศาสนศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธรรมา นิติเกษตรสุนทร

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.เอก ตั้งทรัพย์วัฒนา)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธรรมา นิติเกษตรสุนทร)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์วันชัย มีชาติ)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพงศ์ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

พงศกร สัตยพานิช : ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ. (Factors Related to Pension Insurance) อ.ที่ปรึกษาหลัก : ผศ. ดร.สุธรรมมา นิติเกษตรสุนทร

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยของทางด้านประชากรศาสตร์ที่มีความแตกต่างกันและรวมไปถึงศึกษาของปัจจัยการจูงใจที่มีความสัมพันธ์กับการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ ซึ่งประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นพนักงานในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครโดยใช้เครื่องมือเป็นรูปแบบของแบบสอบถามในการสำรวจจำนวน 400 ชุด สถิติสำหรับการวิเคราะห์และพรรณนา คือ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในส่วนของการทดสอบสมมติฐานได้ใช้การวิเคราะห์ T-test การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-Way ANOVA) ส่วนของสถิติได้ใช้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วยการวิเคราะห์เพียร์สัน (Pearson's correlation coefficient)

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชายมีอายุระหว่าง 36 – 45 ปี มีสถานะเป็นโสด มีระดับการศึกษาปริญญาตรี และส่วนใหญ่เป็นพนักงานบริษัทเอกชน มีรายได้ต่อเดือนอยู่ที่ มากกว่า 55,000 บาทขึ้นไป และมีรายจ่ายอยู่ที่ 30,001 – 40,000 บาท โดยที่จำนวนเงินออมส่วนใหญ่จะอยู่ในอัตราที่ต่ำกว่า 10,000 บาท มีอัตราการเสียภาษีอยู่ที่ 10% ของเงินได้ต่อปี และในส่วนใหญ่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวอยู่ที่ 2 – 5 คน ซึ่งคนส่วนใหญ่ที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานครจะมีพฤติกรรมในการออมเงินด้วยวิธีนำไปฝากกับธนาคารเป็นส่วนใหญ่

สรุปผลจากการวิเคราะห์ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา จำนวนเงินออมต่อเดือน และอัตราการเสียภาษีที่แตกต่างกันทำให้การทำประกันชีวิตแบบบำนาญที่แตกต่างกัน และเมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจูงใจกับการตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ พบว่าการทำประกันชีวิตแบบบำนาญมีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจ ประกอบด้วย 1.ปัจจัยด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุ และผลิตภัณฑ์ 2.ปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี และ 3.ปัจจัยในการตัดสินใจออม

CHULALONGKORN UNIVERSITY

สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์
ปีการศึกษา 2562

ลายมือชื่อนิสิต
ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

6180976424 : MAJOR PUBLIC ADMINISTRATION

KEYWORD:

Pongsakorn Satayapanich : Factors Related to Pension Insurance. Advisor: Asst. Prof. SUTHAMMA NITIKASETSOONTORN, Ph.D.

This research is subjected to the study of population division and the motivational factors that related to pension life insurance. In which, the population used in this study are workers that are working in the Bangkok area with 400 survey questionnaires. The statistic of analysis and description are percentage, mean and standard deviation. T-test analysis is used for hypothesis testing (One-Way ANOVA) Pearson's correlation is used for analyzing the statistical data

The result shows that most of the respondents are male aged between 36-45 years old, status single, bachelor's degree and most of them are working in private company. Monthly income approximately 55,000THB and above and 30,001-40,000THB expenses monthly with less than 10,000THB savings with 10% taxes of annual income. Among these respondents are having 2-5 family members and mostly are working in Bangkok area in which their saving behaviour is to deposit their money in the bank.

In conclusion, the data shows that personal factors such as gender, age, status, education level, amount of savings per month and different tax rates can result a different type of pension life insurance. When analysing the relationship between motivation factors and pension decisions. We found out that pension insurance factors are consisting of 1. Post retirement security and products 2. Tax deduction factors 3. Saving decisions

Field of Study: Public Administration

Student's Signature

Academic Year: 2019

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

การทำสารนิพนธ์ในฉบับนี้สามารถที่จะสำเร็จลุล่วงได้ด้วยความช่วยเหลือจากท่านอาจารย์ที่ปรึกษา ผศ.ดร.สุธรรมมา นิตเกษรสุนทร ที่ได้ให้คำปรึกษา แนวคิด ข้อเสนอแนะยังรวมถึงในการช่วยหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาในจุดบกพร่องต่าง ๆ ของงานสารนิพนธ์ในฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์ ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความรู้สึกซาบซึ้งในโอกาสที่ดีที่ได้อาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความเมตตาต่อผู้วิจัย และอยากจะขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนและมอบองค์ความรู้ของภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์อันเป็นพื้นฐานที่เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งเพื่อเป็นกรอบแนวทางในการนำไปใช้ควบคู่กับชีวิตจริงในโลกภายนอกอันก่อให้เกิดเป็นประโยชน์กับผู้วิจัยเองรวมไปถึงการเป็นความรู้พื้นฐานในการเป็นกรอบในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ด้วยองค์ความรู้ที่มีให้เกิดประโยชน์และสมบูรณ์ที่สุด และขอขอบ

คุณกัลยาณมิตรรอบข้างของผู้วิจัยที่คอยช่วยเหลือยามที่มีปัญหาตลอดมา รวมถึงการมอบกำลังใจให้กันเสมอมา

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบุพการีที่คอยเป็นกำลังใจและคอยสนับสนุนให้ผู้วิจัยที่ได้มอบโอกาสทางการศึกษาเป็นวิชาความรู้ดีที่ติดตัวที่ดีและคอยอยู่เคียงข้างกันตลอดมาเป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยมีพลังกายและใจที่ดีเพื่อเป็นข้อเตือนใจในการใช้ชีวิตเสมอมา

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้สละเวลาอันมีค่าในการตอบแบบสอบถามและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการตอบแบบสอบถามครบสมบูรณ์ เนื่องจากข้อมูลดังกล่าวที่ท่านให้มอบให้กับผู้วิจัยมาเป็นประโยชน์อย่างสูงต่อการศึกษาและค้นคว้าในงานวิจัยครั้งนี้

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างสูงว่างานวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่มีความต้องการที่จะค้นคว้าศึกษาต่อในเรื่องดังกล่าวรวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องและวงการการศึกษาต่อไป

พงศกร สัตยพานิช

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฌ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามวิจัย.....	8
วัตถุประสงค์ของงานวิจัย.....	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
ขอบเขตของงานวิจัย.....	9
สมมติฐานการวิจัย.....	10
นิยามศัพท์.....	10
กรอบแนวคิดงานวิจัย.....	11
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม.....	12
แผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545 – 2564) ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1 พ.ศ. 2552.....	12
กฎกระทรวง ฉบับที่ 279 (พ.ศ.2554) เพื่อสนองนโยบายสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้มีเงินได้ทำ สัญญา ประกันชีวิตแบบบำนาญเพื่อเพิ่มทางเลือกในการออมและการสะสมเงินออมอันเป็น การเสริมสร้างหลักประกันความมั่นคงเมื่อเกษียณอายุ.....	16
แนวคิดทฤษฎี.....	17
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	25

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	28
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	28
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	29
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ	33
การเก็บรวบรวมข้อมูล	33
การวิเคราะห์ข้อมูล	34
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล	35
4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	36
4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการออมเงิน.....	41
4.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยจูงใจ.....	42
4.4การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ	45
4.5การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน.....	46
บทที่ 5 สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	48
สรุปผลการศึกษา.....	48
อภิปรายผล.....	52
ข้อเสนอแนะ	55
บรรณานุกรม.....	58
ภาคผนวก.....	60
ประวัติผู้เขียน.....	67

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 การคาดประมาณแนวโน้มของประชากรสูงอายุในประเทศไทยโดยมาตรวัดต่างๆ ทางประชากรศาสตร์ พ.ศ. 2513 – 2593	2
ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ	36
ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ	36
ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพ	37
ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา	37
ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาชีพ	38
ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	38
ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายจ่ายต่อเดือน	39
ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามจำนวนเงินออมต่อเดือน	39
ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอัตราการเสียภาษีต่อไป	40
ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสมาชิกในครอบครัว	41
ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการออมเงิน (n=400)	41
ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุ และผลิตภัณฑ์ (n=400)	42
ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี (n=400)	43
ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการตัดสินใจออม (n=400)	44
ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ (n=400)	45
ตารางที่ 17 ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันส่งผลให้แนวโน้มการทำประกัน	46
ตารางที่ 18 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจุดใจต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ	47

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 แสดงขั้นตอนในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล	19
ภาพที่ 2: องค์ประกอบของการวางแผนการเงินส่วนบุคคล.....	24

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประชากรประเทศไทยมีด้วยกันทั้งหมด 66 ล้านคน และจัดว่าเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาเพราะฉะนั้นไม่ได้ถือว่าเป็นประเทศที่มีความร่ำรวยมากนัก แต่ในปัจจุบันประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงสภาพของประเทศได้ก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยที่ประชากรของผู้สูงอายุที่มีจำนวนสูงขึ้นอย่างรวดเร็วอยู่ที่ 11 ล้านคน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 16.73% ของประชากรทั้งหมดของประเทศ

สถิติผู้สูงอายุของประเทศไทย 77 ณ.วันที่ 31 ธันวาคม 2562

รหัส จังหวัด	เขต	จำนวนประชากรทั้งหมด			จำนวนประชากรผู้สูงอายุ 60 ปีขึ้นไป			ร้อยละ (%)
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	
	รวมทั้งสิ้น	32,605,100	33,953,835	66,558,935	4,920,297	6,215,762	11,136,059	16.73%
	ภาคกลาง	11,059,917	11,871,441	22,931,358	1,680,507	2,253,812	3,934,319	17.16%
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	10,932,109	11,082,139	22,014,248	1,600,641	1,931,474	3,532,115	16.04%
	ภาคเหนือ	5,938,482	6,181,090	12,119,572	1,032,601	1,254,869	2,287,470	18.87%
	ภาคใต้	4,674,592	4,819,165	9,493,757	606,548	775,607	1,382,155	14.56%

รูปภาพจาก กรมกิจการผู้สูงอายุ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

จะเห็นได้ว่าจากตารางจะมีประชากรที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไปอยู่ในสัดส่วนที่เกินร้อยละ 10 ของประชากรทั้งหมดของประเทศ ซึ่งหมายความว่าประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ และถ้าประเทศไทยมีแนวโน้มที่จะมีประชากรผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นอีกจนไปถึงร้อยละ 20 ซึ่งจะหมายความว่าประเทศไทยนั้นได้เป็นประเทศที่เป็นสังคมผู้สูงอายุอย่างเต็มรูปแบบ สาเหตุอาจจะเป็นเพราะมาจากการพัฒนาในด้านทางการแพทย์ รวมไปถึงการดำเนินการควบคุมโรคติดต่อ และอีกประการหนึ่งคมาจากนโยบายทางประชากรที่เป็นสาเหตุทำให้การเกิดของประชากรนั้นมีอัตราที่ลดน้อยลง เนื่องจากระหว่างปี 2513 – 2539 เป็นช่วงของแผนพัฒนา ฉบับที่ 1 – 7 เป็นการลดอัตราการเพิ่มประชากรภายใต้แนวคิด “ลูกมากจะยากจน” โดยมีการเริ่มส่งเสริมการวางแผนครอบครัวโดยสมัครใจในปี 2513 และดำเนินนโยบายอย่างจริงจังในแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 ในปี พ.ศ. 2515 – 2519 ด้วยการรณรงค์การวางแผนครอบครัวและมาตรการจูงใจด้านต่างๆ เพื่อลดจำนวนบุตรในช่วงเวลาดังกล่าว และหลังจากนั้นมาทำให้นโยบายประชกรนั้นประสบความสำเร็จอย่างสูงจึงทำให้เกิดแผนพัฒนามา

อย่างต่อเนื่องเป็นฉบับที่ 6 และ 7 ในปี พ.ศ. 2530 – 2539 โดยหลังจากนั้นมาทำให้อัตราการเจริญพันธุ์ลดลงอย่างต่อเนื่อง และจำนวนของประชากรผู้สูงอายุมีแนวโน้มที่จะเพิ่มสูงขึ้นอีกในอนาคต

ตารางที่ 1 การคาดประมาณแนวโน้มของประชากรสูงอายุในประเทศไทยโดยมาตรวัดต่างๆ
ทางประชากรศาสตร์ พ.ศ. 2513 – 2593

มาตรวัด	2513	2523	2533	2543	2553	2563	2573	2583	2593
1) จำนวนประชากร (พันคน)									
รวม	35,745	46,718	55,5580	60,495	64,568	67,798	70,735	72,678	72,969
60+	1,175	2,527	3,719	5,245	6,955	10,207	14,897	18,861	20,489
65+	1,1077	1,649	2,413	3,501	4,758	6,755	10,220	14,023	15,860
70+	616	922	1,477	2,142	3,097	4,141	6,482	9,512	11,637
75+	313	484	803	1,149	1,729	2,367	3,600	5,532	7,475
2) แนวโน้มการเพิ่มประชากรจากปี 2523 (ร้อยละ)									
รวม	-	-	19.0	29.5	38.2	45.1	51.4	55.6	56.2

รูปภาพจาก กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข (กิจกรรมส่งเสริมสุขภาพ และเครือข่ายผู้สูงอายุ)

จากภาพในตารางจะเห็นได้ว่าแนวโน้มการเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้สูงอายุอย่างต่อเนื่องจนไปถึงปี พ.ศ.2593

ในประชากรประเทศไทยคนส่วนใหญ่ยังไม่มีหลักประกันชีวิตเป็นของตนเอง และรวมไปถึงความมั่นคงในการออมเงิน ซึ่งทางศูนย์สารสนเทศยุทธศาสตร์ภาครัฐสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ระบุไว้ว่า การประมวลผลสถิติประกันชีวิตของคนไทย โดยการเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาแล้วในเอเชียปรากฏว่า ประเทศไทยประชากร 100 คน มีการทำกรรมธรรม์เพียง 37 ฉบับ ขณะที่ประเทศมาเลเซียในสัดส่วนของประชากรที่เท่ากัน 100 คน มีการทำกรรมธรรม์อยู่ที่ 40 ฉบับ ประเทศญี่ปุ่น ประชากร

100 คน มีกรรมธรรม์ถึง 332 ฉบับ ประเทศสิงคโปร์ ประชากร 100 คน มีกรรมธรรม์ 267 ฉบับ และประเทศเกาหลีใต้ประชากร 100 คน มีกรรมธรรม์ 170 ฉบับ ทั้งนี้ยังกล่าวต่ออีกว่า ในประเทศที่ได้มีชื่อว่าเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วทางภาครัฐจะมีการสนับสนุนให้ประชาชนได้มีการวางแผนในเรื่องของการออมเงินจนมีความมั่นคงหลังเกษียณอายุ และในเรื่องของการคุ้มครองเพื่อความมั่นคงในอนาคตของชีวิตประชาชน จากสถิติจะเห็นได้ว่าประเทศไทยในเรื่องของการมีหลักประกันชีวิตในเรื่องของข้อมูลและความเข้าใจนั้นยังคงเข้าไม่ถึงประชาชนในส่วนใหญ่อย่างมากเท่าไรนัก อีกสาเหตุหนึ่งอาจจะสืบเนื่องมาจากฐานะในเรื่องของทางการเงินในการส่งแต่ละปีจึงเกี่ยวโยงมาในเรื่องของการทำหลักประกันชีวิต ด้วยสาเหตุเช่นนี้ร่วมถึงประเทศไทยได้เข้าสู่เป็นประเทศสังคมผู้สูงอายุและยังมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในแต่ละปีข้างหน้า และอัตราการเกิดใหม่ของประชากรมีการทรงตัวที่น้อยเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุผลเหล่านี้อาจจะนำพามาซึ่งปัญหาของประเทศได้ในปัจจัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยด้านจัดเก็บภาษี กล่าวคือ ในประชากรที่เกิดขึ้นใหม่นั้นมีอัตราการที่ทรงตัวลงและมีประชากรผู้สูงอายุที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จะส่งผลต่อการเก็บอัตราภาษีที่ลดลงตามไปด้วยเช่นเดียวกัน

2. ภาครัฐมีความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มในเรื่องของการใช้งบประมาณ ใช้จ่ายในเรื่องของสวัสดิการ และการรักษาพยาบาลเพิ่มขึ้นเพื่อดูแลและปฐมพยาบาลของผู้สูงอายุมากขึ้น อาจจะส่งผลต่อการลงทุนลดลง รายได้ประชาชาติลดลงไปด้วย

3. กระทบในเรื่องของด้านแรงงานการที่ประชากรที่สูงอายุเพิ่มมากขึ้นอัตราการเกิดใหม่น้อยลงก็จะส่งผลต่อในเรื่องนี้ได้โดยตรง ในทางแก้ไขทางภาครัฐอาจจะมีการลงทุนในเรื่องของเทคโนโลยีมาทำงานแทนคน ทั้งนี้ก็จะเป็นในเรื่องของการใช้งบประมาณในการลงทุนแก้ไขปัญหาคือกระทบต่อประเทศเช่นกัน

ทั้งหมดนี้คือผลกระทบที่ส่งผลโดยตรงกับประเทศชาติ ทั้งนี้ถ้าหากว่าภาครัฐไม่มีการเตรียมความพร้อมในการจัดสรรทรัพยากรแรงงานที่จะลดลงก็อาจจะส่งผลกระทบโดยตรงกับความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ และสังคมรวมถึงรายได้ประชาชาติลดลงตามไปด้วย

จากปัญหาที่ประเทศไทยกำลังต้องปรับตัวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุจนเป็นผลกระทบต่อการที่ภาครัฐต้องมีการปรับตัวในด้านต่าง ๆ ให้ประเทศสามารถเดินต่อไปได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการปรับตัวและการเตรียมความพร้อมของประชาชนทุกคนในการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ทางภาครัฐจึงได้มีการออกแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 ปี พ.ศ. 2545 – 2564 เป็นฉบับปรับปรุง ครั้งที่ 1 ของปี พ.ศ. 2552 เพื่อให้มีการเข้ากับสถานการณ์ของสังคมผู้สูงอายุในยุคปัจจุบัน โดยที่แผนผู้สูงอายุฉบับที่ 2 นี้ได้มียุทธศาสตร์ในการเป็นกรอบแนวทางในการปฏิบัติอยู่ด้วยกัน 5 ยุทธศาสตร์ดังต่อไปนี้

1. ยุทธศาสตร์ด้านการเตรียมความพร้อมของประชากรเพื่อวัยสูงอายุที่มีคุณภาพ
2. ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมและพัฒนาผู้สูงอายุ
3. ยุทธศาสตร์ด้านระบบคุ้มครองทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ

4. ยุทธศาสตร์ด้านการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนาทางด้านผู้สูงอายุอย่างบูรณาการระดับชาติและการพัฒนาบุคลากรด้านผู้สูงอายุ

5. ยุทธศาสตร์ด้านการประมวล พัฒนา และเผยแพร่องค์ความรู้ด้านผู้สูงอายุ และการติดตามประเมินผลการดำเนินการตามแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ

จากแผนพัฒนาผู้สูงอายุจะเห็นได้ว่ายุทธศาสตร์ข้อที่ 1 จะมีการเตรียมความพร้อมในเรื่องของการที่อยากให้ประชากรที่สูงวัยนั้นมีหลักในการเตรียมความพร้อมที่จะเป็นคนสูงวัยที่มีคุณภาพในอนาคต โดยที่ยุทธศาสตร์ที่ 1 ในข้อที่ 1 ได้มีการระบุไว้ว่า

มาตรการ หลักประกันด้านรายได้เพื่อวัยสูงอายุ

- ขยายหลักประกันชราภาพให้ครอบคลุมถ้วนหน้า
- ส่งเสริมและสร้างวินัยการออมทุกช่วงวัย

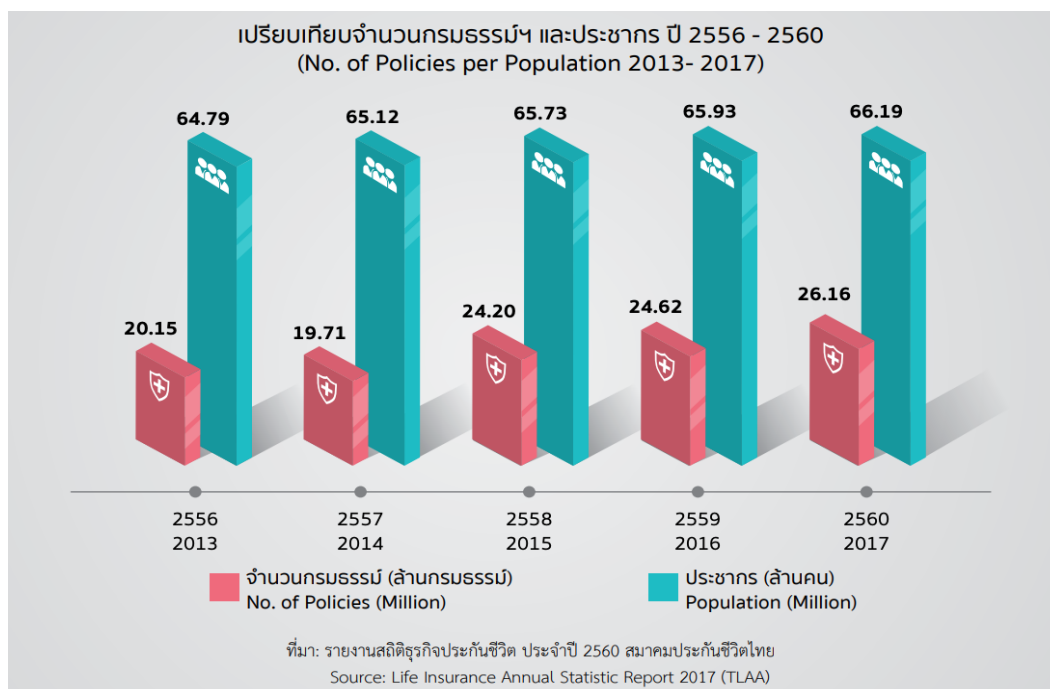
ซึ่งในมาตรการนี้เป็นการเตรียมความพร้อมของทางภาครัฐในการดูแลประชากรที่อยู่ในช่วงของผู้สูงอายุและเป็นการส่งเสริมให้ประชากรในทุกช่วงอายุนี้เห็นถึงความสำคัญของการมีวินัยในการเก็บออมเงินเพื่ออนาคตข้างหน้า โดยที่หลักประกันเมื่อตอนเกษียณอายุ ในปัจจุบัน มีอยู่หลากหลายประเภทเพื่อให้ประชาชนสามารถที่จะสมัครใจเลือกในการเป็นหลักประกันในการออมเมื่อยามเกษียณอายุในอนาคต เช่น กองทุน RMF หรือ การทำประกันชีวิตแบบบำนาญ หรือถ้าเป็นในส่วนของข้าราชการจะเป็นในส่วนของ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.) ใน 3 ประเภทนี้จะเป็นรูปแบบในการให้ผลตอบแทนที่คล้ายๆของรูปแบบบำนาญ แต่จะมีความแตกต่างในขบวนการในการตอบแทนที่แตกต่างกันออกไป

ทางภาครัฐได้มีการสนับสนุนและส่งเสริมในเรื่องของการให้ความสำคัญในเรื่องของการมีวินัยในการออมเงินเพื่อเป็นหลักประกันให้กับตนเองในอนาคตที่จะต้องเข้าวัยผู้สูงอายุ จึงได้มีการออกนโยบายมาเมื่อวันที่ 16 ก.พ. 2554 ให้ผู้มีเงินได้ทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญเพื่อเพิ่มทางเลือกในการออม และเป็นการสะสมเงินออมอันเป็นการเสริมสร้างหลักประกันความมั่นคงเมื่อยามเกษียณอายุ ในเมื่อนโยบายของทางภาครัฐให้มีการกระตุ้นให้ประชาชนเห็นความสำคัญในการวางแผนของอนาคต จึงได้มีการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับที่ 279 เมื่อปี พ.ศ. 2554 ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยเรื่องของการยกเว้นรัษฎากรเพิ่ม ตามวรรคสองและวรรคสามของ (61) ของข้อ 2 แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 126 พ.ศ. 2509 และซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวงฉบับที่ 266 พ.ศ. 2551 ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร กำหนดให้เงินได้เท่าที่จ่ายเป็นเบี้ยประกันชีวิตสำหรับกรณีที่จ่ายเป็นเบี้ยประกันชีวิตแบบบำนาญ เป็นเงินได้พึงประเมินที่ได้รับจากการยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้เพิ่มขึ้น ซึ่งจากตัวนโยบายที่ทางภาครัฐได้ออกมาสนับสนุนให้ประชาชนนั้นเห็นถึงความสำคัญในการวางแผนชีวิตในอนาคตยาวไปถึงหลังวัยเกษียณอายุให้มีความมั่นคงแก่ชีวิตให้มีสถานภาพของผู้สูงอายุที่มีคุณภาพไม่เป็นภาระแก่ลูกหลาน

หรือรอความช่วยเหลือจากทางภาครัฐแต่เพียงอย่างเดียว นั้น หมายความว่าถ้าในอนาคตยังมีผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นอีกอาจจะส่งผลกระทบต่องบประมาณในการใช้จ่ายของทางภาครัฐได้ เพราะฉะนั้นในการก่อตัวของนโยบายตัวนี้ออกมาเพื่อเป็นการทำให้ประชาชนเห็นถึงความสำคัญของหลักประกันชีวิตแบบบำนาญเพื่อให้คนยุคใหม่และยุควัยที่กำลังก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุได้มีหลักประกันชีวิตที่มั่นคง ถึงแม้ว่าสังคมผู้สูงอายุจะเพิ่มมากขึ้นแต่ว่าเป็นสังคมผู้สูงอายุที่มีคุณภาพ มีคุณค่าในตัวเองไม่เป็นการของลูกหลานและรวมไปถึงของทางภาครัฐด้วยเช่นกัน

ในส่วนของลักษณะของประกันบำนาญหรือที่เราเรียกกันว่าประกันชีวิตแบบบำนาญซึ่งในรูปแบบของประกันชีวิตประเภทนี้จะเน้นให้ความสำคัญไปที่ในเรื่องของผลตอบแทนมากกว่าในเรื่องของการคุ้มครอง ผู้ที่สมัครใจที่จะทำประกันชีวิตประเภทแบบบำนาญสามารถที่จะเลือกรูปแบบในการทำได้ว่ามีความต้องการที่จะส่งเป็นรายเดือน หรือรายปี และจะส่งในระยะสั้นหรือระยะยาวได้ตามความต้องการของผู้สมัครใจที่มีความประสงค์ที่อยากจะทำ ซึ่งระยะในการส่งสั้นส่งยาวในแต่ละบริษัทประกันชีวิตจะมีความแตกต่างกันออกไป แต่ที่เหมือนกันก็คือจะมีช่วงอายุในการรับบำนาญที่เหมือนกันคือในช่วงอายุ 55, 60 และ 65 และสามารถที่จะเลือกได้ว่ามีความประสงค์ที่อยากจะรับเงินบำนาญในรูปแบบของรายปีหรือรายเดือนได้ตามความต้องการของผู้ที่จะทำ ซึ่งจะส่งค่าบำนาญไปจนถึงอายุ 90 ปี ในส่วนของความคุ้มครองชีวิตของประกันชีวิตแบบบำนาญจะเป็นลักษณะหากเกิดการเสียชีวิตในช่วงระยะเวลาก่อนเกษียณก็จะได้รับเงินของทุนประกันที่ได้มีการตกลงทำไว้ หรือถ้าหากมีการเสียชีวิตหลังช่วงเวลาเกษียณก็จะได้รับเงินบำนาญในส่วนที่ยังไม่ได้รับสูงสุดรวมแล้วไม่เกิน 10 หรือ 15 ปี แล้วแต่แบบประกันที่ได้ทำ หรือถ้าในกรณีในช่วงก่อนเกษียณเกิดทุพพลภาพในแบบประกันบำนาญจะมีการส่งต่อให้แทนจนถึงช่วงอายุเกษียณแล้วหลังจากนั้นก็สมารถที่จะรับเงินบำนาญได้ตามปกติ โดยที่รูปแบบของบำนาญสามารถที่จะทำได้ในทุกช่วงอายุไม่จำเป็นต้องมีอายุที่ยะยะแล้วถึงมีความประสงค์ที่จะทำ สามารถเริ่มทำได้ตั้งแต่ช่วงอายุตั้งแต่ 20 ปีเป็นต้นไปที่มีรายได้ประจำ เพราะฉะนั้นในประกันชีวิตแบบบำนาญจะเน้นให้คนทุกช่วงอายุเห็นถึงความสำคัญในการวางแผนออมเงินในช่วงอายุหลังเกษียณได้ตามความต้องการ

จากข้อมูลที่ได้กล่าวมาทั้งหมดแสดงให้เห็นถึงที่มาและความสำคัญของปัญหาที่ประเทศไทยกำลังเผชิญหน้าอยู่ในปัจจุบันและในอนาคตข้างหน้า จากแผนผู้สูงอายุที่ทางภาครัฐได้มีการวางกรอบไว้เพื่อเป็นแนวทางในทางปฏิบัติ การแก้ปัญหาและในทางการรับมือด้วยเช่นกัน คือการสนับสนุนให้ประชาชนทุกระดับชั้นมีหลักประกันชีวิตแก่ตนเอง แต่ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าประชากรในประเทศไทยยังคงเข้าใจถึงความเข้าใจและความสำคัญในเรื่องของการมีประกันชีวิต ซึ่งจะสามารถเห็นได้จากตารางในการเปรียบเทียบ

ในแต่ละปีจะสามารถเห็นได้ว่าสัดส่วนในกลุ่มคนที่มีหลักประกันเป็นของตนเองนั้น มีอัตราส่วนไม่ถึงครึ่งของกลุ่มประชากรทั้งหมดของประเทศ และเมื่อเทียบกับอัตราส่วนของประกันชีวิตประเภทแบบบำนาญแล้วในอัตราส่วนของกลุ่มประชากรที่มีกรรมธรรม์ จะเห็นได้ว่าในปี 2560 มีผู้ซื้อกรรมธรรม์ประกันชีวิตแบบบำนาญมีเพียง 25,538 ฉบับโดยคิดเป็นสัดส่วนของกรรมธรรม์ทั้งหมดทุกประเภทแล้วจะอยู่ที่ 0.62 % ซึ่งมีจำนวนยังไม่ถึง 1 % ของจำนวนกรรมธรรม์ทั้งหมดของประเภทประกันชีวิต

กรมธรรม์ประกันชีวิตรายใหม่ในปี 2560
(New Business During The Year 2017)

กรมธรรม์ประกันชีวิต Type of policy	จำนวน กรมธรรม์ No. of Policies	สัดส่วน กรมธรรม์ (%)	จำนวนเงิน เอาประกันภัย (ล้านบาท) Sum Insured (Million Baht)	สัดส่วน เงินเอาประกันภัย (%)	จำนวนเงินเอาประกันภัย เฉลี่ยต่อกรมธรรม์ (บาท) Sum Insured per Policy (Baht)
สามัญ (Ordinary)	3,049,170	73.94	872,615	18.63	286,181
อุตสาหกรรม (Industrial)	76,382	1.85	7,881	0.17	103,180
กลุ่ม (Group)	322,165	7.81	2,998,628	64.03	9,307,739
แบบบำนาญ (Annuity)	25,538	0.62	8,958	0.19	350,765
แบบยูนิต์ลิงค์ (Unit-Linked)	73,222	1.78	145,002	3.10	1,980,310
แบบยูนิเวอร์แซลไลฟ์ (Universal Life)	7,281	0.18	5,037	0.11	691,824
การประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคล (PA)	570,138	13.83	644,719	13.77	1,130,812
รวม (Total)	4,123,896	100.00	4,682,840	100.00	1,135,538

กรมธรรม์ประกันชีวิตรายใหม่ในปี 2559
New Business During The Year 2016

กรมธรรม์ประกันชีวิต Type of Policies	จำนวน กรมธรรม์ No. of Policies	สัดส่วน จำนวน กรมธรรม์ (%)	จำนวนเงิน เอาประกันภัย (ล้านบาท) Sum Insured (Million Baht)	สัดส่วนจำนวน เงินเอาประกันภัย (%)	จำนวนเงินเอาประกันภัย เฉลี่ยต่อกรมธรรม์ (บาท) Sum Insured per Policy (Baht)
สามัญ (Ordinary)	3,131,866	80.98	922,502	19.93	294,554
อุตสาหกรรม (Industrial)	71,727	1.85	7,290	0.16	101,629
กลุ่ม (Group)	75,841	1.96	2,957,062	63.89	38,990,279
แบบบำนาญ (Annuity)	30,806	0.80	10,446	0.23	339,088
แบบยูนิต์ลิงค์ (Unit-linked)	54,631	1.41	88,189	1.91	1,614,2560
แบบยูนิเวอร์แซลไลฟ์ (Universal Life)	4,811	0.12	2,444	0.05	508,097
การประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคล (PA)	497,785	12.87	640,116	13.83	1,285,928
รวม (Total)	3,867,467	100.00	4,628,049	100.00	1,196,662

ที่มา : รายงานสถิติธุรกิจประกันชีวิต ประจำปี 2559 สมาคมประกันชีวิตไทย
Source : Life Insurance Annual Statistic Report 2016 (TLAA)

เมื่อมองย้อนกลับไปในปีพ.ศ. 2559 จะเห็นได้ว่าอัตราส่วนของผู้ที่ซื้อกรมธรรม์ประกันชีวิตแบบบำนาญมีอยู่ด้วยกัน 30,806 ฉบับและเมื่อคิดเป็นสัดส่วนแล้วจะอยู่ที่ 0.80 % ของสัดส่วนทั้งหมดทุกประเภทของประกันชีวิตซึ่งจากข้อมูล 2 ปีหลังจะเห็นได้ว่าอัตราส่วนของผู้ที่เข้าถึงประกันชีวิตแบบบำนาญนั้นไม่ถึง 1 % ของอัตราสัดส่วนทั้งหมด ซึ่งก็หมายความว่าประกันชีวิตแบบบำนาญนั้นมีจำนวนประชากรที่สามารถเข้าถึงได้น้อยและอาจจะไม่เห็นถึงความสำคัญในการวางแผน

หลักประกันชีวิตและการออมเงินอย่างมีวินัยเพื่อยามหลังเกษียณอายุ จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจึงเป็นที่มาของผู้วิจัยที่ต้องการจะศึกษาในเรื่องของ ปัจจัยต่างๆในการซื้อกรมธรรม์ประกันชีวิตแบบบำนาญ เพื่อศึกษาว่าอะไรเป็นปัจจัยให้คนเลือกซื้อกรมธรรม์และเพื่อเป็นข้อเสนอแนะในการสร้างแรงจูงใจอย่างไรให้คนสามารถเข้าถึงเรื่องนี้ให้ได้มากที่สุดเพื่อเป็นการลดปัญหาของสังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยเพื่อให้มีอัตราส่วนของการเกษียณแบบมีสุขเพิ่มขึ้นของอัตราส่วนของผู้สูงอายุทั้งหมดตามหลักของแผนผู้สูงอายุและนโยบายของทางภาครัฐให้มีการส่งเสริมให้มีหลักประกันชีวิตและการออมเงินอย่างมีวินัยในทุกช่วงวัย

คำถามวิจัย

ปัจจัยอะไรบ้างที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1.1.1 เพื่อศึกษาด้านปัจจัยในการเลือกทำประกันชีวิตแบบบำนาญเพื่อเป็นกรอบในการศึกษาในการมองถึงปัญหาด้านต่างๆในการเข้าถึงของประชากร

1.1.2 เพื่อเป็นการสนับสนุนภาครัฐให้ประชากรเห็นถึงความสำคัญในการมีหลักประกันชีวิตและการมีวินัยในการออมเงินเพื่อยามหลังเกษียณอายุ และเพื่อเป็นข้อเสนอแนะในการเข้าถึงของประชากรกับตัวประกันชีวิตแบบบำนาญเพื่อเป็นการเพิ่มสังคมผู้สูงอายุที่มีคุณภาพและเป็นการลดปัญหาของสังคมผู้สูงอายุที่ประเทศไทยกำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

งานวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยในการเข้าถึงของประชากรที่มีต่อประกันชีวิตแบบบำนาญ เพื่อในการทราบถึงปัจจัยของกลุ่มคนที่มีความประสงค์ที่จะทำกรมธรรม์และไม่ทำกรมธรรม์ประกันชีวิตบำนาญ ในการทราบถึงปัจจัยต่างๆ เพื่อเป็นกรอบในการศึกษาถึงการทราบวิธีเข้าถึงประชากรให้เห็นถึงความสำคัญของการออมเงินอย่างมีวินัยไว้ยามหลังเกษียณอายุ โดยที่ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ คือ

1.1.1 เพื่อเป็นข้อเสนอแนะในการสร้างแรงจูงใจเพื่อให้ประชากรสามารถเข้าถึงข้อมูลของประกันชีวิตแบบบำนาญ และเข้าถึงนโยบายของทางภาครัฐที่มีการสนับสนุนและสิทธิต่างๆที่มอบให้แก่ประชาชน

1.1.2 เข้าใจถึงปัจจัยต่างๆของกลุ่มประชากรที่ไม่มีกรมธรรม์ประกันชีวิตบำนาญ และทราบถึงปัจจัยกลุ่มประชากรที่มีกรมธรรม์ประกันชีวิตบำนาญเพื่อเป็นกรอบแนวทางในการปฏิบัติของสายงาน

1.1.3 เพื่อเป็นประโยชน์แก่กลุ่มธุรกิจประกันชีวิตในการทราบถึงปัจจัยต่างๆ ของกลุ่มประชากรที่อาจจะยังไม่เข้าถึงข้อมูลของประกันชีวิตบำนาญ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับเปลี่ยนและแก้ไขในส่วนของผลิตภัณฑ์ให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของกลุ่มประชากรให้ได้มากที่สุด

ขอบเขตของงานวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์สร้างขึ้นเพื่อเป็นการสนับสนุนของนโยบายภาครัฐและเพื่อทราบถึงข้อเสนอแนะแนวทางในการสร้างแรงจูงใจต่างๆ เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงในขบวนการของนโยบายและเห็นถึงความสำคัญในการมีหลักประกันชีวิตและการออมเงินอย่างมีวินัยเพื่อยามหลังเกษียณอายุ ขอบเขตในการศึกษางานวิจัยครั้งนี้จะศึกษากลุ่มตัวอย่างพนักงานบริษัทที่มีรายได้ประจำที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เนื่องจากว่ากลุ่มประชากรในส่วนนี้เป็นกลุ่มเป้าหมายของการทำประกันชีวิตบำนาญและอยู่ในช่วงของกำลังเข้าสู่วัยเกษียณอายุและวัยกำลังเก็บออมเงิน เพราะฉะนั้นขอบเขตในการศึกษาของกลุ่มประชากรเพื่อที่อยากจะทราบอย่างชัดเจนว่าในกลุ่มประชากรนี้ที่มีโอกาสที่จะทำประกันชีวิตแบบบำนาญมากที่สุด ว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่ส่งผลให้เลือกทำหรือไม่เลือกทำประกันชีวิตบำนาญในการออมเงินเพื่อยามชีวิตหลังเกษียณ เพื่อเป็นการเก็บกลุ่มประชากรของกลุ่มที่มีรายได้ประจำทั้งหมดให้มีหลักประกันชีวิตเป็นของตนเอง

1.5.1 ขอบเขตด้านประชากร มุ่งศึกษากลุ่มเป้าหมายประชากรที่ทำงานอยู่ในเขตที่ทำงานของกรุงเทพมหานคร

1.5.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา ในงานวิจัยฉบับนี้เป็นงานวิจัยที่มีการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ

- ปัจจัยส่วนบุคคล
- ปัจจัยจูงใจ
- พฤติกรรมในการออม ในส่วนนี้นำมาเพื่อเป็นข้อมูลเพิ่มเติมในการศึกษางานวิจัยในครั้งนี้

1.5.3 ขอบเขตด้านพื้นที่ การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในเขตที่ทำงานของกรุงเทพมหานคร

1.5.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา งานวิจัยครั้งนี้จะมีการเก็บข้อมูลเพื่อดำเนินการศึกษาในช่วงระยะเวลา เดือนมีนาคม พ.ศ.2563. ถึง เดือนเมษายน พ.ศ.2563

สมมติฐานการวิจัย

1.6.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน อาชีพ รายจ่ายต่อเดือน จำนวนเงินออมต่อเดือน อัตราการเสียชีวิต และจำนวนสมาชิกครอบครัวที่แตกต่างกันมีการทำประกันชีวิตแบบบำนาญที่แตกต่างกัน

1.6.2 ปัจจัยจิตใจที่ประกอบด้วย ปัจจัยด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุและผลิตภัณฑ์ ปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี และปัจจัยในการตัดสินใจออม มีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ

นิยามศัพท์

ประกันชีวิต หมายถึง การกระจายความเสี่ยงภัยที่อาจจะเกิดขึ้น เช่น การเสียชีวิต การสูญเสียอวัยวะ ทุพพลภาพรวมไปถึงการสูญเสียในเรื่องของรายได้ในวัยสูงอายุ เมื่อถึงคราวที่จะต้องประสบพบเจอกับสิ่งเหล่านี้จะได้รับเงินค่าช่วยเหลือบรรเทาความเดือดร้อนแก่ตัวเองและครอบครัว เพื่อเป็นการสร้างหลักความมั่นคงให้แก่ตนเองและครอบครัว

ประกันชีวิตบำนาญ หมายถึง ประกันชีวิตที่มีความเน้นในเรื่องของผลตอบแทนมากกว่าในเรื่องของการคุ้มครอง โดยที่สามารถเลือกความประสงค์ที่จะส่งได้ 5ปี 10ปี 15ปี และสามารถเลือกรับเงินบำนาญหลังอายุเกษียณได้ตั้งแต่ 55ปี 60ปี 65ปี ประกันชีวิตแบบบำนาญสามารถทำได้ทุกช่วงอายุตั้งแต่ 20ปี ขึ้นไป อายุขั้นต่ำเบี้ยประกันก็จะน้อยตามลงไปด้วย การคุ้มครองถ้าเกิดการเสียชีวิตหลังเกษียณจะได้รับเงินบำนาญในส่วนที่เหลือจนครบสัญญา หรือถ้าเกิดทุพพลภาพก่อนเกษียณทางบริษัทจะเป็นผู้จ่ายสัญญาต่อให้จนถึงครบสัญญาและสามารถรรับเงินบำนาญได้ตามปกติ หรือถ้าเกิดเสียชีวิตก่อนเกษียณทางบริษัทจะจ่ายทุนประกันให้ตามสัญญาที่ได้ตกลงทำไว้

กรมธรรม์ หมายถึง เป็นหนังสือสัญญาในการซื้อหลักประกันชีวิตในแต่ละประเภทต่างๆ โดยที่ในหนังสือสัญญานั้นจะมีการระบุผู้ที่จะต้องจ่ายค่าเบี้ยประกันให้กับคู่สัญญาคือบริษัทที่ทำประกันชีวิต และทางคู่สัญญามีหน้าที่จ่ายผลตอบแทนให้แก่คู่สัญญาเช่นเดียวกันเมื่ออยู่จนครบตามสัญญาหรือเกิดการเสียชีวิต

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ปัจจัยต่างๆ ที่แต่ละคนมีความแตกต่างกันออกไปทั้งในเรื่องของ อายุ เพศ รายได้ รายจ่าย การศึกษา และอาชีพ ปัจจัยที่มีต่างกันอาจจะนำมาซึ่งการมีเหตุผลที่แตกต่างกันออกไปในการตัดสินใจ

ปัจจัยจิตใจ หมายถึง แรงจูงใจในที่เป็นสิ่งดึงดูดให้มีความอยากที่จะกระทำสิ่งๆ นั้นโดยความสมัครใจและความเห็นชอบ

กรอบแนวคิดงานวิจัย

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อแนวโน้มการทำประกันชีวิตแบบบำนาญของผู้ที่มีเงินได้ประจำที่ทำงานอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะมีหัวข้อต่างๆ ที่ได้ทำการศึกษาดังต่อไปนี้

1. แผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545 – 2564) ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1 พ.ศ. 2552
2. กฎกระทรวง ฉบับที่ 279 (พ.ศ.2554) เพื่อสนองนโยบายสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้มีเงินได้ทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญเพื่อเพิ่มทางเลือกในการออมและการสะสมเงินออมอันเป็นการเสริมสร้างหลักประกันความมั่นคงเมื่อเกษียณอายุ
3. แนวคิดทฤษฎี
 - 3.1 แนวคิดความเสี่ยงส่วนบุคคล
 - 3.2 แนวคิดการวางแผนการเงินส่วนบุคคล
 - 3.3 แนวคิดการออม
 - 3.4 ทฤษฎีการออม
 - 3.5 ทฤษฎีความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ 5 ชั้น (Maslow's hierarchy of needs)
 - 3.6 ความสำคัญและประโยชน์ของการวางแผนการลงทุนส่วนบุคคล
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545 – 2564) ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1 พ.ศ. 2552

แผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545 – 2564) เป็นแผนยุทธศาสตร์หลักในการดำเนินด้านผู้สูงอายุ เริ่มต้นตั้งแต่ปี 2545 และในปี 2550 กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ มีข้อเสนอแนะให้มีการปรับปรุงแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ให้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์สังคมที่เปลี่ยนแปลงไป โดยที่ยุทธศาสตร์ มาตรการ หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบ ดัชนี และเป้าหมายได้มีแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับปรับปรุงนี้แบ่งยุทธศาสตร์ออกเป็น 5 ยุทธศาสตร์ ซึ่งประกอบไปด้วย

ยุทธศาสตร์ที่ 1 ยุทธศาสตร์ด้านการเตรียมความพร้อมของประชากรเพื่อวัยสูงอายุที่มีคุณภาพ

1. มาตรการ หลักประกันรายได้เพื่อสูงอายุ เกี่ยวกับการให้มีการขยายหลักประกันสุขภาพให้ครอบคลุมทั้งหมดรวมไปถึงการส่งเสริมในเรื่องของการออมและมีวินัยทุกช่วงอายุ
2. มาตรการการให้การศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีพ มีการส่งเสริมในเรื่องของการเรียนรู้ตลอดชีพ และพัฒนาการในเรื่องของการบริการการศึกษา ทั้งนอกและในระบบเพื่อเป็นการเข้าใจชีวิต รวมไปถึงการเตรียมตัวเข้าสู่การเป็นผู้สูงอายุ และให้สังคมไทยเห็นถึงความสำคัญในการเตรียมตัวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ
3. มาตรการ การปลูกจิตสำนึกให้คนในสังคมตระหนักถึงคุณค่าและศักดิ์ศรีของผู้สูงอายุ ในด้านของการให้ประชาชนทุกช่วงอายุมีการเรียนรู้ในการมีส่วนร่วมของการดูแลผู้สูงอายุในครอบครัวและชุมชน รวมไปถึงให้ความสำคัญในเรื่องของการมีกิจกรรมร่วมกับผู้สูงอายุโดยการเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม และกีฬา อีกทั้งยังให้เห็นถึงคุณค่าและศักดิ์ศรีของผู้สูงอายุ

ยุทธศาสตร์ที่ 2 ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมและพัฒนาผู้สูงอายุ

1. มาตรการ ส่งเสริมสุขภาพ ป้องกันการเจ็บป่วย และดูแลตนเองเบื้องต้น ในเรื่องของการจัดกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพในรูปแบบที่หลากหลายและเหมาะสมแก่ผู้สูงอายุ และครอบครัว
2. มาตรการ ส่งเสริมการรวบรวมกลุ่มและสร้างความเข้มแข็งขององค์กรผู้สูงอายุ ให้มีการส่งเสริมการจัดตั้งและดำเนินงานชมรมผู้สูงอายุและเครือข่าย รวมถึงสนับสนุนกิจกรรมขององค์กรเครือข่ายผู้สูงอายุ
3. มาตรการส่งเสริมด้านการทำงานและการหารายได้ของผู้สูงอายุ จัดการส่งเสริมการทำงานทั้งเต็มเวลาและไม่เต็มเวลาทั้งในระบบและนอกระบบ รวมถึงการส่งเสริมการฝึกอาชีพและจัดหางานให้เหมาะสมกับวัยในความสามารถ และการรวมกลุ่มในชุมชนเพื่อจัดทำกิจกรรมเสริมรายได้ โดยให้ผู้สูงอายุสามารถมีส่วนร่วม
4. มาตรการ สนับสนุนผู้สูงอายุที่มีศักยภาพ จัดประกาศเกียรติคุณผู้สูงอายุที่เป็นตัวอย่างที่ดีของสังคม รวมถึงการส่งเสริมให้เกิดคลังปัญญากลางของผู้สูงอายุเพื่อรวบรวมภูมิปัญญาในสังคม และเปิดโอกาสให้มีการเผยแพร่ภูมิปัญญาของผู้สูงอายุและให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านต่างๆ ในสังคม
5. มาตรการ ส่งเสริมสนับสนุนสื่อทุกประเภทให้มีรายการเพื่อผู้สูงอายุ และสนับสนุนให้ผู้สูงอายุได้รับความรู้และสามารถเข้าถึงข่าวสารและสื่อ คือ การส่งเสริมสนับสนุนสื่อทุกประเภทให้มีรายการเกี่ยวกับผู้สูงอายุ เกี่ยวกับการผลิต การเข้าถึงสื่อ และการเผยแพร่ข่าวสารสำหรับผู้สูงอายุ รวมถึงการดำเนินการให้ผู้สูงอายุสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ ได้อย่างต่อเนื่อง
6. มาตรการ ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สูงอายุมีที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เพื่อการสนับสนุนส่งเสริมให้ความรู้แก่ครอบครัวและผู้สูงอายุในการปรับปรุงที่อยู่อาศัยเพื่อรองรับความ

ต้องการในวัยสูงอายุ และจัดให้มีมาตราแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำเพื่อสร้าง ปรับปรุงที่อยู่อาศัย และระบบสาธารณสุขป็นพิเศษสำหรับผู้สูงอายุ รวมไปถึงการมีกฎหมายให้สิทธิพิเศษแก่ภาคเอกชนที่จัดบริการด้านที่พักอาศัยที่ได้มาตรฐานสำหรับผู้สูงอายุ

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ยุทธศาสตร์ด้านระบบคุ้มครองทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ

1. มาตรการคุ้มครองด้านรายได้ จัดให้มีสวัสดิการของผู้สูงอายุทุกคนได้รับรายได้พื้นฐานที่รัฐจัดให้และส่งเสริมการจัดตั้งกองทุนในชุมชนสำหรับผู้สูงอายุ

2. มาตรการหลักประกันด้านสุขภาพ มีการพัฒนาส่งเสริมระบบประกันสุขภาพที่มีคุณภาพเพื่อผู้สูงอายุทุกคน และจัดให้มีการบริการสุขภาพเกี่ยวกับการตรวจสุขภาพประจำปีให้ครอบคลุม

ในเรื่องของวัคซีนการป้องกันและทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสุขภาพของผู้สูงอายุ รวมไปถึงการอำนวยความสะดวกในเรื่องของอุปกรณ์ของผู้สูงอายุที่มีความจำเป็นต้องใช้ในการดำรงชีวิตต่างๆ

3. มาตรการ ด้านครอบครัวผู้ดูแล และการคุ้มครอง ส่งเสริมในเรื่องของผู้สูงอายุได้อยู่กับครอบครัวให้นานที่สุด โดยการส่งเสริมค่านิยมในการอยู่ร่วมกับผู้สูงอายุ และส่งเสริมสมาชิกในครอบครัวและผู้ดูแลให้มีศักยภาพในการดูแลผู้สูงอายุ โดยการให้ความรู้และข้อมูลแก่สมาชิกในครอบครัวและผู้ดูแลเกี่ยวกับการบริการต่างๆ ที่เป็นประโยชน์

4. มาตรการ ระบบบริการและเครือข่ายการเกื้อหนุน มีการปรับปรุงบริการสาธารณสุขทุกระบบให้สามารถอำนวยความสะดวกแก่ผู้สูงอายุในการดำรงชีวิตและติดต่อสัมพันธ์กับสังคม จัดตั้งพัฒนาบริการทางสุขภาพและทางสังคม รวมทั้งระบบการดูแลผู้สูงอายุในระยะยาวในชุมชนที่สามารถเข้าถึงผู้สูงอายุมากที่สุด โดยเน้นบริการถึงบ้านและมีการสอดประสานกันระหว่างบริการทางสุขภาพและทางสังคม ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรทางศาสนา องค์กรเอกชน และองค์กรสาธารณประโยชน์มีส่วนร่วมในการดูแลจัดสวัสดิการเพื่อผู้สูงอายุ โดยกระบวนการประชาคมเกื้อหนุนให้เอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดบริการด้านสุขภาพและสังคมให้แก่ผู้สูงอายุที่สามารถซื้อบริการได้ โดยมีการดูแลและกำกับมาตรฐานและค่าบริการที่เป็นธรรมร่วมด้วย จัดให้รัฐมีระบบและแผนเพื่อให้ความช่วยเหลือผู้สูงอายุเมื่อเกิดภัยพิบัติและส่งเสริมให้โรงพยาบาลของรัฐและเอกชนมีบริการแพทย์ทางเลือก รวมไปถึงการจัดตั้งคลินิกผู้สูงอายุในโรงพยาบาลของรัฐที่มีจำนวนเตียงตั้งแต่ 120 เตียงขึ้นไป

ยุทธศาสตร์ที่ 4 ยุทธศาสตร์ด้านการบริหารจัดการเพื่อพัฒนางานด้านผู้สูงอายุอย่างบูรณาการระดับชาติ และการพัฒนาบุคลากรด้านผู้สูงอายุ

1. มาตรการ การบริหารจัดการเพื่อพัฒนางานด้านผู้สูงอายุอย่างบูรณาการระดับชาติ จัดให้มีการเสริมสร้างความเข้มแข็งคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ให้สามารถผลักดันนโยบายและภารกิจที่สำคัญด้านผู้สูงอายุสู่การปฏิบัติ และให้มีการจัดสวัสดิการสังคมจังหวัด เป็นเครือข่ายการบริหารและพัฒนาผู้สูงอายุในระดับจังหวัดและท้องถิ่น พัฒนาศักยภาพของเครือข่ายในระดับจังหวัด และท้องถิ่น รวมไปถึงการตรวจสอบแผนอย่างใกล้ชิดพร้อมวางแผนใหม่เพื่อให้แก้ไขได้ทันทั่วทั้งตลอดเสมอ

2. มาตรการ ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาบุคลากรด้านผู้สูงอายุ จัดให้มีการสนับสนุนฝึกอบรมบุคลากรด้านผู้สูงอายุในระดับวิชาชีพอย่างเพียงพอและมีมาตรฐาน รวมไปถึงกำหนดแผนการผลิตบุคลากรด้านผู้สูงอายุให้เหมาะสมและเพียงพอต่อความต้องการของประเทศและดำเนินการติดตามอย่างต่อเนื่อง

ยุทธศาสตร์ที่ 5 ยุทธศาสตร์ด้านการประมวล พัฒนา และเผยแพร่องค์ความรู้ด้านผู้สูงอายุ และการติดตามประเมินผลการดำเนินการตามแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ

จัดให้มีมาตรการสนับสนุนและส่งเสริมการวิจัย และพัฒนาองค์ความรู้ด้านผู้สูงอายุสำหรับการกำหนดนโยบาย และการพัฒนาการบริการหรือการดำเนินการที่เป็นประโยชน์แก่ผู้สูงอายุและมาตรการดำเนินการให้มีการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนผู้สูงอายุแห่งชาติที่มีมาตรฐานอย่างต่อเนื่อง รวมไปถึงมาตรการพัฒนาระบบข้อมูลทางด้านผู้สูงอายุให้ถูกต้องและทันสมัย โดยมีระบบฐานข้อมูลที่สำคัญด้านผู้สูงอายุที่ง่ายต่อการเข้าถึงและสืบค้น

ทั้งหมดนี้เป็นแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545 – 2564) ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1 พ.ศ. 2552 จะมีแนวทางของการปฏิบัติอยู่ด้วยกันทั้งหมด 5 ยุทธศาสตร์ เพื่อเป็นการได้นำพาไปสู่ในการพัฒนาให้ผู้สูงอายุในประเทศไทยได้มีคุณภาพชีวิตที่ดีมากยิ่งขึ้นซึ่งทั้งหมดจะเกี่ยวข้องกับการให้ความสำคัญของการดำรงชีวิตของผู้สูงอายุมีคุณภาพมากที่สุด เสมือนเป็นกรอบในการพัฒนาแนวทางเพื่อการรับรองของสังคมผู้สูงอายุในประเทศไทยให้ทันทั่วทั้งต่อสถานการณ์ในปัจจุบัน โดยที่ในยุทธศาสตร์ที่ 1 ได้ให้ความสำคัญกับสังคมผู้สูงอายุในเรื่องเกี่ยวกับด้านการเตรียมความพร้อมให้สังคมผู้สูงอายุมีคุณภาพเมื่อถึงอายุตอนเกษียณ เน้นในเรื่องของการศึกษา การนึกถึงคุณค่าศักดิ์ศรีของผู้สูงอายุ และที่สำคัญในเรื่องของการมีหลักประกันรายได้เพื่อวัยสูงอายุในเรื่องของการออมและหลักประกันวัยยามตอนเกษียณอายุ เพื่อเป็นการลดปริมาณของประชากรที่กำลังเข้าสู่วัยผู้สูงอายุไม่ให้เป็นผู้สูงอายุที่ไม่ได้คุณภาพในอนาคตเพื่อให้สอดคล้องกับกรอบการพัฒนาของแผนผู้สูงอายุ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าเงินเป็นปัจจัยสำคัญเป็นอันดับต้นๆของมนุษย์ทุกคนในการดำรงชีวิตให้มีคุณภาพได้เป็น

อย่างดี เพราะฉะนั้นจากการทบทวนวรรณกรรมในเรื่องของแผนผู้สูงอายุจะเห็นได้ว่าทางรัฐบาลได้มีการรองรับแผนผู้สูงอายุในการรับสถานการณ์ไว้แล้วรวมไปถึงการให้ผู้สูงอายุมีคุณภาพหลังเกษียณอายุของการใช้ชีวิต

กฎกระทรวง ฉบับที่ 279 (พ.ศ.2554) เพื่อสนองนโยบายสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้มีเงินได้ทำสัญญา ประกันชีวิตแบบบำนาญเพื่อเพิ่มทางเลือกในการออมและการสะสมเงินออมอันเป็นการเสริมสร้างหลักประกันความมั่นคงเมื่อเกษียณอายุ

กฎกระทรวง ฉบับที่ 279 ปี พ.ศ. 2554 ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 4 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2513 และมาตรา 42 (17) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2496 อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 33 และมาตรา 41 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองและวรรคสามของ (61) ของข้อ 2 แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 125 (พ.ศ. 2509) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 266 (พ.ศ. 2551) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร

“หากเบี้ยประกันภัยที่จ่ายตามวรรคหนึ่ง เป็นเบี้ยประกันภัยสำหรับการประกันชีวิตแบบบำนาญที่จ่ายตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2553 เป็นต้นไป ให้เงินได้ได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้เพิ่มขึ้นอีก ในอัตราร้อยละสิบห้าของเงินได้พึงประเมินแต่ไม่เกินสองแสนบาท ทั้งนี้ เมื่อรวมคำนวณกับเงินได้ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้สำหรับกรณีที่ผู้มีเงินได้จ่ายเป็นเงินสะสมเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตาม (35) หรือเงินสะสมเข้ากองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการตาม (43) หรือเงินสะสมเข้ากองทุนสงเคราะห์ตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชนตาม (54) แล้วแต่กรณีหรือเงินค่าซื้อหน่วยลงทุนในกองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ตาม (55) แล้ว ต้องไม่เกินห้าแสนบาท ในปีภาษีเดียวกัน การได้รับยกเว้นตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีกำหนด”

ข้อความข้างต้นทั้งหมด คุณกรณ์ จาติกวณิช รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้ประกาศไว้วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554 ซึ่งเหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ เนื่องจากรัฐบาลมี

นโยบายในเรื่องของการสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้ที่มีเงินได้ทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญเพื่อเพิ่มทางเลือกในการออม และการสะสมเงินออมอันเป็นการเสริมสร้างหลักประกันความมั่นคงเมื่อเกษียณอายุ ดังนั้น เพื่อสนับสนุนนโยบายดังกล่าว จึงเห็นสมควรให้เงินได้เท่ากับที่จ่ายตามความเป็นจริงของเบี้ยประกันชีวิตสำหรับกรณีที่จ่ายเป็นเบี้ยประกันชีวิตแบบบำนาญ ที่เป็นเงินได้พึงประเมินที่ได้รับการยกเว้นจึงไม่ต้องนำมารวมในการคิดคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้เพิ่มขึ้น จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้ออกมา

แนวคิดทฤษฎี

2.3.1 แนวคิดความเสี่ยงส่วนบุคคล

อุทัยวรรณ จรุงวิภู (2559) ได้กล่าวถึงความเสี่ยงส่วนบุคคลว่า บุคคลทั่วไปในชีวิตมักจะมีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในด้านต่างๆ อยู่หลายประการ คือ การมีสุขภาพที่แข็งแรง การมีความมั่นคง การมีรายได้สม่ำเสมอ การมีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน และการมีความปลอดภัยในเรื่องของทรัพย์สินและชีวิต แต่ในขณะที่เดียวกันในแต่ละบุคคลก็อาจจะมีโอกาสที่จะไม่บรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ต่างๆ ในชีวิตตามที่ตั้งไว้ จึงแสดงให้เห็นว่าบุคคลก็มีความเสี่ยงได้เหมือนกัน ทั้งหมดนี้จึงเรียกได้ว่า เป็นความเสี่ยงส่วนบุคคล (Personal Risk) โดยที่ความเสี่ยงของส่วนบุคคลจะประกอบด้วยหลายประเภทสำคัญ คือ ความเสี่ยงด้านสุขภาพ ความเสี่ยงด้านการเสียชีวิตก่อนวัยอันควร ความเสี่ยงด้านการมีอายุที่ยืนยาว ความเสี่ยงด้านหนี้สิน ความเสี่ยงด้านทรัพย์สิน ความเสี่ยงด้านความปลอดภัย ความเสี่ยงด้านการลงทุน และความเสี่ยง ด้านอาชีพ หลักในการบริหารความเสี่ยงส่วนบุคคลมีอยู่ 2 ลักษณะหลักๆ ในการทำคือ 1.การหลีกเลี่ยงหรือลดความเสี่ยงโดยการป้องกันภัย และ 2.การโอนความเสี่ยงให้กับบริษัทประกันภัยด้วยวิธีการทำประกันชีวิตหรือวินาศภัย ความเสี่ยงส่วนบุคคลเป็นความเสี่ยงที่มีผลกระทบโดยตรงต่อบุคคลของแต่ละคน โดยที่ความเสี่ยงของบุคคลอาจมีสาเหตุทำให้เกิดความเสี่ยงต่อสูญเสียทางเศรษฐกิจหรือมีรายได้ลดลง และมีค่าใช้จ่ายพิเศษเพิ่มขึ้นรวมถึงการสูญเสียทรัพย์สินต่างๆ โดยปัจจัยต่างๆ เหล่านี้อาจเกิดมาจากสาเหตุในเรื่องของ สุขภาพไม่ดี มีการเสียชีวิตก่อนวัยอันควร มีอายุยืนยาวเกินกว่าเงินสะสมที่มีอยู่ที่ใช้ในการดำรงชีพ หรือตกอยู่ในภาวะว่างงาน โดยที่ปัจจัยของความเสี่ยงของบุคคลสามารถแบ่งออกได้เป็น 8 ลักษณะ คือ 1.ความเสี่ยงด้านสุขภาพ 2.ความเสี่ยงด้านการเสียชีวิตก่อนวัยอันควร 3.ความเสี่ยงด้านการมีอายุที่ยืนยาว 4.ความเสี่ยงด้านหนี้สิน 5.ความเสี่ยงด้านทรัพย์สิน 6.ความเสี่ยงด้านความปลอดภัย 7.ความเสี่ยงด้านการลงทุน 8.ความเสี่ยงด้านอาชีพ

จากแนวความคิดทั้งหมดผู้วิจัยมีความเห็นว่าปัจจัยด้านความเสี่ยงของส่วนบุคคลทั้งหมด 8 ปัจจัย สามารถที่จะมีแผนสำรองของชีวิตได้โดยการสร้างหลักประกันชีวิตให้แก่ตนเอง เพราะทุกปัจจัยสามารถที่จะส่งผลกระทบต่ออนาคตของแต่ละบุคคลได้ว่าจะมีทิศทางของชีวิตออกมาเป็นรูปแบบ

ลักษณะใด เช่นเดียวกับเรื่องที่ถูกวิจัยกำลังศึกษาเกี่ยวกับประกันชีวิตแบบบำนาญในการเป็นหลักประกันในยามหลังเกษียณอายุตามปัจจัยความเสี่ยงของส่วนบุคคลในข้อที่ 3. ความเสี่ยงด้านการมีอายุยืนยาวเกินกว่าเงินที่สะสมสืบเนื่องมาจากการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุแบบไม่มีคุณภาพและในทุกๆ ข้อของปัจจัยความเสี่ยงของส่วนบุคคลอาจส่งผลต่อการเป็นภาระของภาครัฐได้ในอนาคต

Hwang (2014 อ้างถึงใน ธัญญาดา พิษญาศุภกุล และสวัสดิ์ วรรณรัตน์, 2561) ได้ให้ความหมายของความเสี่ยงของบุคคล คือผลที่เกิดขึ้นมาจากการตัดสินใจในความไม่แน่นอนโดยที่มีความพยายามเพื่อปกป้องผลประโยชน์ที่อาจจะอยู่บนความไม่แน่นอนจากปัจจัยที่อาจมีผลกระทบต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ โดยที่ปัจจัยเสี่ยงสามารถจำแนกออกได้เป็น 4 ลักษณะ คือ 1. ด้านยุทธศาสตร์ 2. ด้านปฏิบัติการ 3. ด้านการเงิน 4. ด้านความปลอดภัยในเรื่องของร่างกายและทรัพย์สินส่วนบุคคล ในทุกปัจจัยของด้านความเสี่ยงของบุคคลล้วนแล้วจะมีในเรื่องของเงินเข้ามาเป็นส่วนประกอบด้วยเสมอ

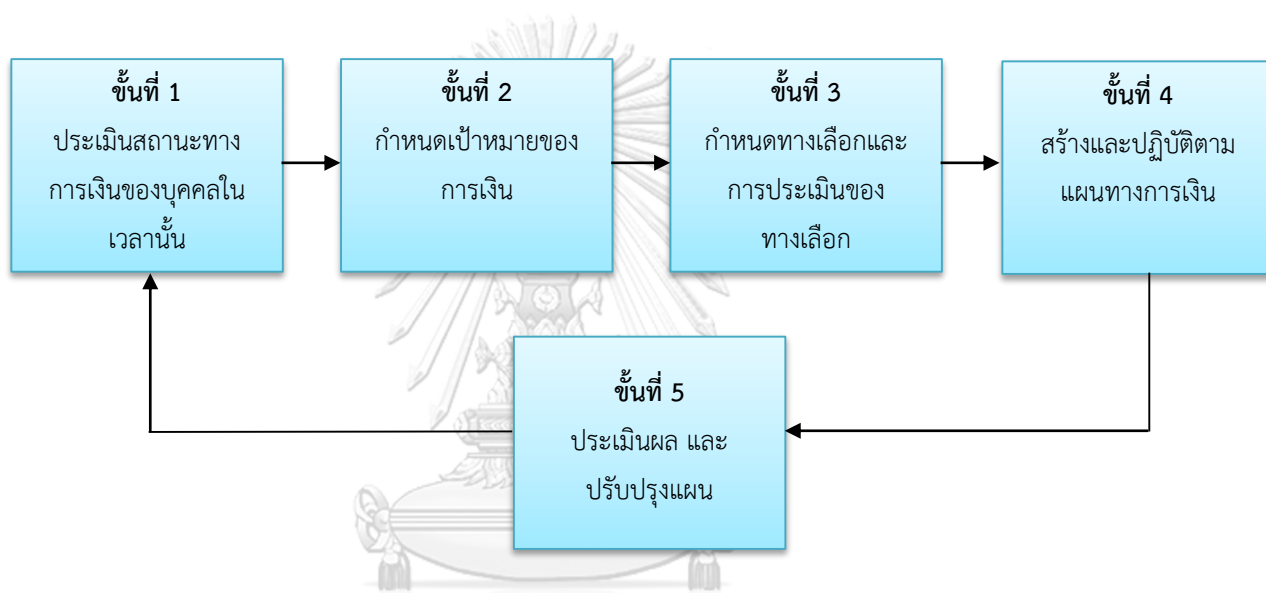
โดยสรุปแล้วในเรื่องของความเสี่ยงส่วนบุคคลผู้วิจัยเห็นว่าทุกคนนั้นมีความเสี่ยงอยู่แล้วด้วยกันทุกคนเพราะฉะนั้นในเรื่องของการวางแผนทางการเงินรวมไปถึงการออมเงินอย่างมีวินัยเป็นส่วนที่สามารถลดความเสี่ยงในปัจจัยของความเสี่ยงส่วนบุคคลได้ และเพิ่มความมั่นคงให้กับชีวิตในอนาคต

2.3.2 แนวคิดการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล

ณัฐพล นิมมานพัชรินทร์ (2549) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับเรื่องการวางแผนทางการเงินของส่วนบุคคลไว้ว่า คือการค้นหาทางเลือกเพื่อการสนับสนุนในกระบวนการในการตัดสินใจในอนาคตเกี่ยวกับปริมาณและเวลาของเงินทุนหรือแหล่งของเงินทุน และการจัดสรรเงินทุนด้วยวิธีการกำหนดกิจกรรม วิธีการ เวลารวมไปถึงผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบการประกอบการจัดการความเสี่ยงต่างๆ ในเรื่องของการเงิน

ศิรินุช อินละคร (2548) การเงินบุคคล (อ้างถึงใน พิทักษ์ ศิริวงศ์ และอรุณพร วงศ์เลิศศักดิ์, 2560) ได้ให้ความหมายในเรื่องของการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลไว้ คือ การประเมินสถานการณ์ทางการเงินของบุคคลในเวลานั้น ในปัจจุบันโดยมีการพิจารณาจากรายได้ ค่าใช้จ่าย สินทรัพย์ ภาระหนี้สิน รวมทั้งเงินออมที่มีอยู่ในปัจจุบัน วิธีการประเมินสถานะทางการเงินของบุคคล คือ การจัดทำงบการเงินส่วนบุคคล (Personal balance sheet) ได้แก่ งบรายได้และรายจ่าย (Income and expenditure statement) ในส่วนของการกำหนดเป้าหมายทางการเงิน คือการที่บุคคลจะต้องระบุให้เห็นเป็นภาพที่ชัดเจนว่ามีความต้องการเป้าหมายของทางการเงินอยู่ที่ระดับไหน รวมไปถึงวิถีชีวิตมีรูปแบบอย่างไรมีความต้องการที่จะต้องใช้จ่ายเท่าไรและมียอดที่ต้องการจะออมเงินอยู่ที่เท่าไร โดยที่การกำหนดทางเลือกและการประเมินทางเลือกจะต้องพิจารณาทางเลือกที่มี

ความเหมาะสมกับเศรษฐกิจรวมไปถึงความเสี่ยงของแต่ละทางเลือกเช่นเดียวกัน ในส่วนของการสร้างและปฏิบัติตามแผนการเงิน คือการระบุวิธีการที่ต้องปฏิบัติเพื่อให้มีความตรงต่อเป้าหมายของทางการเงินตรงความต้องการ ในส่วนสุดท้ายคือการติดตามผล และรวมไปถึงการปรับปรุงแผน หมายถึงการติดตามผลของแผนการเงินว่ามีความตรงต่อความต้องการหรือมีความเหมาะสมมากน้อยเพียงไหน ถ้าหากไม่เป็นไปตามที่มีการกำหนดไว้จะต้องมีการปรับปรุงแผนทางการเงิน และการปรับปรุงของแผนทางการเงินนั้นไม่สามารถที่จะหยุดนิ่งได้สืบเนื่องมาจากความผันผวนของทางเศรษฐกิจ สถานะทางสังคมและการเมือง โดยสรุปแล้วในเรื่องของการวางแผนทางการเงินนั้นมีความสำคัญต่อการดำรงชีพอย่างมาก และสามารถบ่งบอกถึงทิศทางของชีวิตได้ว่าจะเป็นอย่างใดในอนาคต

ภาพที่ 1 แสดงขั้นตอนในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล

พุนทรัพย์ รวมหนี้ (2526) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลไว้ คือ การวางแผนทางการเงินที่เกิดขึ้นจากรายได้ที่บุคคลได้รับมาและได้นำมาวางแผนเพื่อการใช้จ่ายในการดำรงชีวิต เช่น เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค นอกเหนือจากนั้นจะเป็นเพียงการใช้จ่ายเพื่อความสมัครใจและความพึงพอใจในการใช้จ่ายที่เป็นสิ่งสำคัญ โดยสรุปแล้วว่าการดำรงชีพรวมไปถึงปัจจัยต่างๆ ที่ต้องมีการใช้เงินเป็นตัวกลางซึ่งให้ได้มาเพื่อการดำรงชีพต่อไปเป็นสิ่งสำคัญ

เพราะฉะนั้นการตระหนักถึงการวางแผนทางการเงินก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นเดียวกันเพราะจะเป็นตัวช่วยให้การดำรงชีพมีคุณภาพที่ดีอย่างต่อเนื่อง และการวางแผนทางการเงินเป็นสิ่งหนึ่งที่ต้องคำนึงไว้เป็นปัจจัยในการดำรงชีวิตและเพื่อวัยเกษียณอายุในอนาคตของชีวิต

2.3.3 แนวคิดการออม

Knowles (1975 อ้างถึงใน นเรศ หนองใหญ่, 2560) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับเรื่อง การออม ว่ารายได้ส่วนที่เหลือจากการใช้ในชีวิตประจำวันหรือการบริโภคและรวมถึงภาษี โดยที่เงินออมไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นเงินอยู่ในบัญชีออมทรัพย์และทรัพย์สินประเภทใด แต่การออมนั้นจะอยู่ในรูปของการออมแบบเงินฝากในบัญชีกระแสรายวัน เพียงแต่ว่าเงินเหล่านั้นยังไม่ได้ถูกจัดว่าจะนำไปจ่ายออกไป

เสกสรร ศุภแสง (2536 อ้างถึงใน ญัฐพล กองทอง, 2560) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องของการออม ไว้ว่าการเก็บออมเงินในส่วนที่ละเล็กละน้อยให้มีการเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ เมื่อเวลาผ่านไป โดยที่ส่วนใหญ่ของการออมจะอยู่ในรูปของเงินที่นำไปฝากไว้กับธนาคารและรวมไปถึงบริษัทเงินทุน โคนที่จะได้รับผลตอบแทนเป็นรูปแบบของดอกเบี้ยเงินฝาก แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับการวางแผนเรื่องเงินคือการที่เราจะต้องหาวิธีการอื่นๆ ที่จะทำอย่างไรให้เงินของเราสามารถที่จะเพิ่มมูลค่าได้มากขึ้นอีกทั่วไปแล้วเราจะออมเงินเป็นในรูปแบบของการฝากเงินไว้กับธนาคาร บริษัทเงินทุน โดยทั่วไปแล้วทุกคนจะเข้าใจว่าสิ่งนี้คือ การออม หรือถ้าเป็นในรูปแบบของการซื้อทองแท่ง หรือที่ดินเก็บไว้ ซื้อพันธบัตรรัฐบาล หุ้นกู้ หุ้น หรือหลักทรัพย์ต่างๆ ก็จะเป็นการใช้เงินในรูปแบบของลักษณะของการลงทุน โดยที่เครื่องมือที่คนส่วนใหญ่ใช้ในการออมเงินจะรู้จักกันดี คือ บัญชีเงินฝากออมทรัพย์ หรือบัญชีเงินฝากประจำ และคนส่วนใหญ่จะมองว่าการที่เรานำเงินมาฝากไว้กับธนาคารจะปลอดภัย สะดวก และมั่นคง แต่รูปแบบของเงินในลักษณะของผลตอบแทนหรือที่เราเรียกกันว่าดอกเบี้ยที่ได้รับจากการฝากธนาคารจะไม่ได้รับที่สูงมากนัก เนื่องจากด้วยเวลาที่ระบบเงินฝาก มีความเสี่ยงต่ำ จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ผลตอบแทนของทางธนาคารไม่ได้ให้มากเท่าที่ควร แต่จะอยู่ในลักษณะของการตอบแทนในเรื่องของความมั่นคงของการเก็บเงินแทน เพราะฉะนั้นคนส่วนใหญ่จะมีการคุ้นเคยและไว้วางใจกับการฝากเงินไว้กับธนาคารเพื่อในการฝากถอนหรือโอนเงินจะสะดวกแถมการทำธุรกรรมมากกว่า

พรพรรณ วัฒนวิชัย (2554) ได้อธิบายของการออม คือ การใช้จ่ายอย่างประหยัดในสถานะเศรษฐกิจที่ทุกคนต้องรู้จักใช้ และจะต้องมีการออมเงินส่วนหนึ่งไว้ใช้จ่ายในอนาคต เนื่องจากในชีวิตหลังเกษียณจะมีการเปลี่ยนแปลงการดำรงชีวิตหลายๆ อย่างด้วยเหตุที่รายได้ต่างๆ จะมีการลดลงซึ่งจะสวนทางกับรายจ่ายที่มีอัตราการเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะการใช้จ่ายที่สำคัญที่สุดคือเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพและการรักษาพยาบาลก็จะเพิ่มขึ้นด้วย ในขณะที่รายจ่ายยังคงเท่าเดิม เพราะฉะนั้นในขณะที่ตัวเรายังสามารถที่จะมีกำลังและความสามารถที่จะหารายได้ได้อยู่ ควรที่จะมีการวางแผนการออมตั้งแต่ตอนนี้ ซึ่งการออมมีอยู่หลากหลายประเภทสามารถที่จะเลือกและพิจารณาได้อย่างรอบคอบก่อนการตัดสินใจ โดยเฉพาะการออมรูปแบบของการลงทุนตราสารทุนนั้นมีความเสี่ยง ซึ่งอัตราผลตอบแทน (Return) และอัตราความเสี่ยง (Risk) จะมีความแปรผัน เหมือนกับผลตอบแทนสูงมักจะมีความเสี่ยงสูงเช่นเดียวกัน รวมไปถึงภาษีที่จะต้องคำนึงถึงเช่นเดียวกันในเรื่องของการออมเพราะว่าในการออมของ

แต่ละประเภทนั้นอัตราของภาษีก็จะมีค่าต่างกัน โดยที่การออมกับประกันชีวิต เบี้ยประกันชีวิตสำหรับการประกันชีวิตกรมธรรม์มีอายุ 10 ปีขึ้นไป สามารถหักลดหย่อนภาษีได้ตามที่จ่ายจริง แต่ไม่เกิน 100,000 บาทต่อปี และเบี้ยประกันชีวิตแบบบำนาญ เบี้ยประกันภัยสำหรับการประกันชีวิตแบบบำนาญที่กรมธรรม์มีอายุ 10 ปีขึ้นไปและมีการกำหนดช่วงอายุการจ่ายผลประโยชน์เงินบำนาญเมื่อผู้มีเงินได้อายุ 55 ปีขึ้นไป สามารถหักลดหย่อนภาษีได้ตามที่จ่ายจริงในอัตราไม่เกิน 15% ของเงินได้ แต่ไม่เกิน 200,000 บาท และเมื่อนับรวมกับเงินได้ที่จ่ายเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กองทุนครู และเงินที่ได้จ่ายเป็นค่าซื้อหน่วยลงทุนในกองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ RMF แล้วต้องไม่เกิน 500,000 บาท ค่าสินไหมทดแทน ได้รับการยกเว้นภาษี

โดยสรุปแล้วในเรื่องของการออมเป็นเรื่องสำคัญสำหรับทุกคนที่มีรายได้และมีความต้องการที่จะทำให้ชีวิตของตนเองนั้นเป็นหลักประกันชีวิตว่าในอนาคตจะมีค่าใช้จ่ายอยู่ได้อย่างมีคุณภาพ ซึ่งหลักแนวคิดทั้งหมดที่เกี่ยวกับการออมนั้นผู้วิจัยเห็นว่าให้ความสำคัญกับการวางแผนทางการเงิน และการออมเป็นปัจจัยสำคัญของชีวิต และไม่สามารถที่จะหยุดหาวิธีการออมเงินได้ สืบเนื่องมาจากเศรษฐกิจและสภาวะแวดล้อมภายนอกมีการผันผวนและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นรูปแบบการออมแบบเดิมๆ จึงไม่สามารถที่จะช่วยให้การเงินของเรานั้นมีความมั่นคงตลอดไปได้ จึงต้องมีการหาแนวทางในการออมอื่นๆ เข้ามามีบทบาทร่วมด้วย

2.3.4 ทฤษฎีการออม (Saving)

สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง (2546) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีการออมกับกระแสรายได้และรายจ่าย คือการออมทรัพย์ของครัวเรือนจะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับรายได้ที่นำมาใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ซึ่งรายได้ที่แท้จริงที่แต่ละครัวเรือนจะได้รับคือการที่ได้รับรายได้มาแล้ว และเมื่อนำไปหักภาษีออก รายได้ดังกล่าวจึงจะเป็นรายได้ที่จะสามารถนำมาใช้จ่ายในชีวิตประจำวันได้จริง โดยที่รายได้ส่วนที่ได้รับจริงจะนำมาจัดสรรรายได้ไปเพื่อการใช้บริโภคต่างๆ และส่วนที่เหลือจากการใช้จ่ายด้วยความจำเป็นแล้วจึงจะเป็นส่วนของการเก็บออมไว้เป็นเงินสะสม เรียกการออมเงินส่วนที่เหลือนี้ว่า การออมทรัพย์ และเมื่อสังเกตดูจะพบว่าเงินส่วนที่จะนำมาออมจะมีส่วนรั่วออกของวงจรการหมุนเวียนของกระแสรายได้ ซึ่งเป็นผลให้กระแสรายได้หรือกระแสเงินเข้าในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่งมีค่าไม่เท่ากับกระแสเงินออกในช่วงเวลานั้น เนื่องจากมีเงินบางส่วนถูกเก็บออมไว้ไม่ได้ ใช้จ่ายออกไปทั้งนี้ จะเป็นรูปสมการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ที่สามารถใช้จ่ายใช้สอยได้จริง ค่าใช้จ่าย และปริมาณการออมได้ คือ

$$Y = C + S$$

Y คือ รายได้ที่สามารถจับจ่ายใช้สอยได้จริง

C คือ ค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภค

S คือ ปริมาณการออม

2.3.5 ทฤษฎีลำดับความต้องการ (Maslow's hierarchy of needs)

ตามลำดับความต้องการพื้นฐานของมนุษย์จากทฤษฎีสามารถแบ่งออกมาได้เป็น 5 ชั้นดังต่อไปนี้

จากรูปภาพเป็นการแบ่งแยกตามลำดับขั้นของทฤษฎีความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งความต้องการของมนุษย์ตามทฤษฎีจะมีความต้องการที่เป็นลำดับขั้นจากชั้นล่างสุดขึ้นและมีความต้องการที่มีแนวขั้นขึ้นสู่ชั้นข้างบน โดยที่ขั้นอันดับแรกที่มีมนุษย์ที่เป็นจุดเริ่มต้นของความ ต้องการ คือ

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological needs) หรือสามารถเรียกอีกอย่างได้ว่าเป็นความต้องการพื้นฐาน (Basic needs) เพราะความต้องการในขั้นนี้มีอิทธิพลต่อการดำรงชีวิต

เป็นอย่างมากของมนุษย์ คือ ความต้องการทางอาหาร ยารักษาโรค หรืออากาศต่อการหายใจ รวมไปถึง น้ำ การสืบพันธุ์ และที่อยู่อาศัย หากความต้องการของขั้นแรดยังสามารถที่จะได้รับการตอบสนอง จะไม่สามารถที่จะพัฒนาสู่ขั้นต่อไปได้

2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety and security needs) เป็นความต้องการเกี่ยวกับความความมั่นคงปัจจัยต่างๆ ในชีวิตและรวมไปถึงความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สิน จากความต้องการของขั้นที่ 1 ได้รับการตอบสนองต่อความต้องการแล้ว ขั้นต่อไปของมนุษย์คือ ขั้นที่ 2 คือ ความมั่นคงในหน้าที่การงาน ความมั่นคงทางการเงิน ความปลอดภัยในชีวิต การประกันชีวิต ความปลอดภัยของทรัพย์สินรวมไปถึงที่อยู่อาศัย และความปลอดภัยจากอุบัติเหตุ

3. ความต้องการความรัก และเป็นเจ้าของ (Belonging and love needs) จากการได้รับการตอบสนองต่อความต้องการของมนุษย์ครบทั้ง 2 ขั้นข้างต้นได้ครบแล้ว มนุษย์ย่อมต้องการมีความรักและการได้รับเป็นเจ้าของของสิ่งที่ตนเองรัก และสร้างความผูกพันกับผู้อื่น

4. ความต้องการได้รับการยกย่องนับถือ (Esteem needs) ในความต้องการของขั้นนี้จะแบ่งออกมาเป็นส่วนหลักๆ คือ

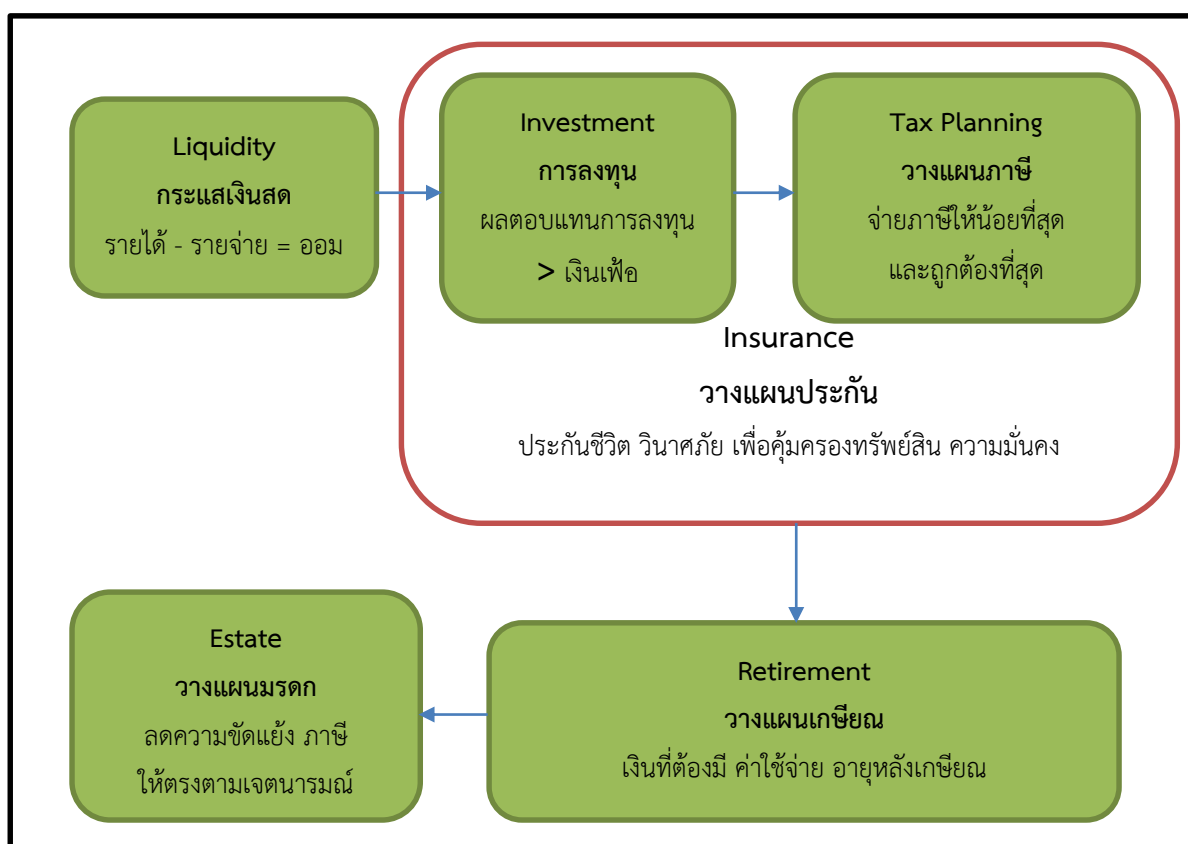
- ความต้องการนับถือตนเอง (Self-respect) เกี่ยวกับความต้องการมีอำนาจ มีความเชื่อมั่นในตนเอง รวมไปถึงการมีความสามารถความสำเร็จ และมีความน่าเคารพนับถือตนเอง
- ความต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น (Esteem from others) เป็นความต้องการได้รับความยกย่องจากผู้อื่น และการได้รับการมีชื่อเสียงเกียรติยศ

5. ความต้องการที่จะประจักษ์ตนเองอย่างแท้จริง (Self-actualization needs) เป็นความต้องการที่เกี่ยวข้องในการที่จะใช้ความสามารถของตนเองให้ถึงจุดสูงสุดและขีดสุดของตนที่มีอยู่ แต่จะอยู่บนพื้นฐานของการเห็นประโยชน์ของคนอื่นและของสังคมเป็นส่วนรวมเป็นอันดับแรก

จากทฤษฎีความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ (Maslow จะเห็นได้ว่ามนุษย์มีความต้องการ (ในเรื่องของความมั่นคงและความปลอดภัยเป็นอันดับต้นๆ ในเรื่องของความต้องการพื้นฐานเพื่อในการดำรงชีวิต จะเห็นได้ว่าในทฤษฎีในเรื่องของความ ต้องการขั้นที่2 ความมั่นคงจะประกอบไปด้วยในเรื่องของความมั่นคงในเรื่องทางการเงิน รวมไปถึงความปลอดภัยของชีวิต เมื่อมนุษย์ได้รับการตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานขั้นแรกได้แล้วในเรื่องของ ที่อยู่อาศัย อาหาร ยารักษาโรคแล้ว ในขั้นต่อไปมนุษย์ย่อมมีความต้องการที่จะสร้างความมั่นคงในเรื่องของความมั่นคงทางการเงิน ที่เป็นปัจจัยสำคัญต่อความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ รวมไปถึงการมีหลักประกันชีวิตเพื่อเป็นส่วนประกอบให้กับมนุษย์มีคุณภาพมากยิ่งขึ้นในการใช้ชีวิตทั้งก่อนเกษียณและหลังเกษียณอายุ เพราะฉะนั้นจะตรงกับเรื่องที่ว่าผู้วิจัยกำลังศึกษาเกี่ยวกับการสร้างความมั่นคงทางการเงินของมนุษย์ในยามหลังเกษียณอายุ

2.3.6 ความสำคัญและประโยชน์ของการวางแผนการลงทุนส่วนบุคคล

นิพนธ์ โกวินวิชกานนท์ (2558) ได้อธิบายการวางแผนการเงินส่วนบุคคล คือ การบริหารจัดการเงินและรายได้ที่ได้รับมา เพื่อมาทำการวางแผนนำเงินให้ไปตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ให้มีประสิทธิภาพและชัดเจนมากที่สุด ซึ่งการวางแผนทางการเงินประกอบด้วย การวางแผนกระแสเงินสด คือ รายรับรวมกับรายจ่าย หรือการวางแผนการออม การวางแผนการลงทุน การวางแผนภาษี การวางแผนประกันภัย การวางแผนเกษียณ และการวางแผนมรดก

ภาพที่ 2: องค์ประกอบของการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

ที่มา : สมาคมนักวางแผนการเงินไทย

จากภาพสามารถเห็นได้ว่าทุกอย่างของการวางแผนในการลงทุนจะมีจุดเริ่มต้นมาจากการที่เราจะต้องมีเงินออม และความหมายของเงินออมนั้นหมายถึงการที่เราต้องมีรายได้มากกว่ารายจ่าย และส่วนที่เหลือจากนั้นจึงเรียกว่าเป็นเงินส่วนที่ออม และความสำคัญของเงินออมนั้นคือการเก็บ

สะสมไว้เพื่อไว้วางใจเป็นในอนาคต ซึ่งคนส่วนมากในปัจจุบันจะมีความไว้วางใจในการนำเงินออกไปฝากไว้กับธนาคาร เพื่อแลกกับผลตอบแทนของดอกเบี้ยแต่ถ้าหากว่าในตลอดมีความเสี่ยงจากเงินเฟ้อ โดยส่วนใหญ่เงินเฟ้อจะเพิ่มขึ้นทุกๆ ปี ความหมายของเงินเฟ้อ คือ สภาวะที่ระดับสินค้าปรับขึ้นอย่างต่อเนื่องส่งผลให้มูลค่าของเงินที่ถืออยู่ต่ำกว่าค่าลง เพราะฉะนั้นดอกเบี้ยที่ได้รับจากธนาคารจึงน้อยลง หรือเรียกได้ว่าน้อยลงกว่าเงินเฟ้อในของแต่ละปี จึงทำให้เงินที่อยู่มีอยู่ด้อยค่าลดลงไปตามสภาพการณ์ ดังนั้นการนำเงินไปลงทุนจึงเป็นความพยายามในการสร้างผลตอบแทนให้มากกว่าเงินเฟ้อ เพื่อช่วยในการให้เงินมีความเพิ่มมูลค่ามากขึ้นในระยะยาวเพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายของการเงินในอนาคตได้ และภาษีเป็นสิ่งที่ต้องชำระค่าใช้จ่ายประเภทหนึ่ง แต่ถ้าหากมีการลงทุนรวมบางประเภท เช่น กองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ (RMF) และกองทุนรวมหุ้นระยะยาว (LTF) บุคคลนั้นสามารถนำเงินลงทุนในกองทุนรวมกัน 2 ประเภทนี้ไปลดหย่อนภาษีบุคคลธรรมดาประจำปีได้ วิธีการดังกล่าวจึงเป็นการลดค่าใช้จ่ายด้านภาษีและยังเป็นการเพิ่มการลงทุนในระยะยาว เรียกได้ว่าเป็นการวางแผนทางการเงินภาษี และการออมเพื่อการลงทุนและการเกษียณ การวางแผนทางประกันภัย เป็นการช่วยปกป้องทรัพย์สินของตนรวมถึงการซื้อประกันภัยจึงเป็นการลดความเสี่ยงในด้านของทรัพย์สินและชีวิตสุขภาพ รวมไปถึงรายได้ของผู้วางแผน เพื่อเป็นการป้องกันเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึง เพราะฉะนั้นบุคคลจึงควรมีการวางแผนทางการเงินหรือจะเป็นในรูปแบบของการลงทุนเพื่อประโยชน์ระยะยาว หมายถึง เพื่อการเกษียณ หรือมรดก ในการวางแผนเพื่อการเกษียณเป็นรูปแบบของการออมระยะยาวเพื่อเป็นหลักประกันว่าในชีวิตวัยหลังเกษียณอายุจะมีเงินใช้จ่ายได้อย่างมีคุณภาพ เนื่องจากว่าชีวิตวัยหลังเกษียณไม่ได้มีรายได้เข้ามามากมายเหมือนตอนวัยก่อนเกษียณอายุ เพราะฉะนั้นในเรื่องของการวางแผนเกษียณมีความสำคัญและจำเป็นต่อทุกๆ คนยังเป็นบุคคลสามารถวางแผนเกษียณได้เร็วมากเท่าไรก็จะมีโอกาสที่จะอิสรภาพทางการเงินเร็วขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปรารธนา เหล่าคนดี (2558) ทำการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมการออมของคนวัยทำงาน กรณีศึกษาพนักงานบริษัทฟูโตโปรเจ็ค (สยาม) จำกัด และพนักงานบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม บัวหลวง จำกัด โดยที่ในงานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการออมและการลงทุนของคนวัยทำงานรวมถึงความรู้และความเข้าใจในเรื่องของการเงินของกลุ่มตัวอย่าง โดยที่ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในการศึกษานี้มีทั้งหมด 300 คนจากพนักงานของทั้ง 2 บริษัทโดยได้นำมาวิเคราะห์ในด้านของสถิติพรรณนาและการวิเคราะห์แบบเชิงปริมาณ ซึ่งในผลการศึกษาได้ปรากฏว่าปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในการทำงานจำพวก ระดับการศึกษา ระดับรายได้ รวมไปถึงเพศสภาพ ทั้งหมดนี้มีผลต่อระดับความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการเงินต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลของการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการออมของคนวัยทำงานพบว่า ในระดับรายได้ต่ำของคน

กลุ่มวัยทำงานจะมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคมากกว่ารายรับจึงเป็นผลให้ในส่วนของการออมนั้นเป็นลบ และเมื่อได้กำหนดปัจจัยต่างๆ คงที่แล้วทำให้ทราบว่าหากบุคคลนั้นมีรายได้เพิ่มขึ้นทุกๆ 1000 บาท ต่อเดือน จะส่งผลให้ระดับของการออมเพิ่มขึ้นตาม 575.05 บาทต่อเดือน และเมื่อได้นำมาเปรียบเทียบกับบริษัทที่มีความเกี่ยวข้องกับการออมและการลงทุนกับพนักงานที่ทำงานบริษัททั่วไป จะเห็นได้ว่ากลุ่มพนักงานที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการออมและการลงทุนจะมีการออมที่ติดลบต่ำกว่าบริษัทพนักงานทั่วไปประมาณ 2,664.16 บาทต่อเดือน รวมไปถึงปัจจัยในด้านของระดับการศึกษา ปรากฏว่าระดับการศึกษาปริญญาตรีจะมีรายได้เงินออมที่ติดลบจำนวนมากกว่าผู้มีที่ระดับการศึกษาที่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรีประมาณ 1,429.83 บาทต่อเดือน สาเหตุเนื่องด้วยจากการที่คนกลุ่มนี้เป็นช่วงที่กำลังเริ่มต้นชีวิตในการทำงานและสร้างฐานะ โดยสรุปแล้วเมื่อระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นกว่าระดับการศึกษาปริญญาตรี ส่งผลให้ระดับการออมติดลบลดลงโดยเฉลี่ย 2,447.23 บาทต่อเดือน

ไกรวิชญ์ ประชุมพันธ์ (2561) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการออมของผู้บริโภคเพื่อใช้จ่ายในอนาคตของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยวัตถุประสงค์ในการศึกษาในครั้งนี้ คือเพื่อศึกษาลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการออมของผู้บริโภคในการนำมาใช้จ่ายในอนาคต ปัจจัยที่มีผลต่อการออม รวมไปถึงศึกษาพฤติกรรมการออมของผู้บริโภคเพื่อใช้จ่ายในอนาคตของประชาชนคนกรุงเทพฯ โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นประชากรคนที่อาศัยในเขตกรุงเทพฯจำนวน 400 ตัวอย่างโดยใช้เครื่องมือแบบการสำรวจแบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผลการวิจัย พบว่า ประชาชนที่มีสถานภาพต่างกันจะมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการออมเพื่อใช้จ่ายในอนาคตที่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการออม ได้แก่ รายได้ และค่าใช้จ่ายส่งผลต่อพฤติกรรมการออมเพื่อใช้จ่ายในอนาคตของประชาชนในกรุงเทพมหานครในระดับนัยสำคัญ 0.05

บุญยาพร ภูทอง (2558) งานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาในเรื่องของปัจจัยที่มีผลต่อการออมของชุมชนทำน้าสามเสน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร รวมไปถึงรูปแบบของการออม และเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการออมของเยาวชนในชุมชนทำน้าสามเสน ด้วยวิธีการใช้แรงจูงใจในการพัฒนาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครเป็นการวิจัยในเชิงสำรวจโดยที่กลุ่มตัวอย่างนั้นมีจำนวน 126 คน ผลการสำรวจ ปรากฏว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการออม มีการออมเมื่อรับรายได้จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 26.99 รองลงมาเป็นการออมทุกปีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 26.20 รองลงมา เป็นการออมแบบทุกเดือน จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 20.63 การกำหนดวัตถุประสงค์ของการออมส่วนใหญ่เพื่อเป็นหลักประกันความมั่นคง จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 34.92 รองลงมา เป็นเพื่อเก็บไว้ยามเจ็บป่วย หรือชีวิตตอนชรา จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 28.58 รองลงมาเพื่อกิจกรรมทางศาสนา จำนวน 15 คน โดยจะเป็นการออมเงินกับสถาบันจะเป็นส่วนใหญ่ สลากออมสิน หรือ ธกส. จำนวน 35 คน คิด

เป็นร้อยละ 27.78 รองลงมาเป็นการออมแบบกองทุนประกันสังคมจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 24.60 รองลงมาเป็นการออมประกันชีวิต จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 19.84 และสุดท้ายเป็นเงินฝากประเภทต่างๆ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.58 ในส่วนของปัจจัยที่ส่งผลต่อการออมของประชากรในเรื่องของด้านทำเลที่ตั้งของสถาบันการเงินจะมีกลุ่มประชากรให้ค่าสูงสุดร้อยละ 78.58 ตามด้วยปัจจัยด้านผลตอบแทนของการออม ร้อยละ 56.34 รองลงมาเป็นด้านรายได้ อยู่ที่ร้อยละ 48.41 โดยสรุปแล้วในด้านของพฤติกรรมของการออมเยาวชนชุมชนทำน้สามเสน ในด้านทำเลที่ตั้งของสถาบันการเงินมีผลต่อการเลือกใช้รูปแบบการออมของชุมชนทำน้สามเสน ด้านผลตอบแทนของการออม เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความต้องการของการออมด้วยเช่นกัน

วิโรจน์ เจษฎาลักษณ์, ชนภรณ์ เนื่องพลี (2561) งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมและปัจจัยที่มีผลต่อการออมของผู้สูงอายุ กรณีศึกษาจังหวัดนนทบุรี วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยนี้คือ พฤติกรรมการออมของผู้สูงอายุ และปัจจัยที่มีผลต่อการออมของผู้สูงอายุ ในงานวิจัยครั้งนี้เป็นการสัมภาษณ์เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยกลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 11 ราย โดยผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมการออมของผู้สูงอายุมีการออมในรูปแบบทรัพย์สินถาวร คือ บ้านที่ดิน และทรัพย์สินทางการเงิน หรือ เงินฝากในธนาคาร อีกทั้งยังมีการออมโดยการซื้อสลากออมสินการทำประกันชีวิต และการออมผ่านสหกรณ์ออมทรัพย์ในสถานประกอบการ โดยจะออมมาตั้งแต่เริ่มทำงานเนื่องจากผู้สูงอายุในแต่ละคนมีจำนวนรายได้รับและจ่ายที่แตกต่างกันออกไปจึงส่งผลต่อการออมที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกัน และต่อมาเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการออมของผู้สูงอายุ พบว่า ดอกเบี้ยจากการฝากเงินธนาคารไม่ได้มีผลต่อความต้องการ แต่ที่ออมเป็นเพราะสถาบันการเงินมีความมั่นใจได้ และในส่วนของการทำประกันชีวิตจะได้รับความคุ้มครองหรือผลประโยชน์ตามกรมธรรม์ที่ตนได้ทำสัญญาไว้ ซึ่งเป็นเรื่องในการวางแผนการเงินเพื่อป้องกันความเสี่ยงส่วนบุคคลในเรื่องของชีวิต สุขภาพและทรัพย์สิน ซึ่งในส่วนของผู้สูงอายุที่ซื้อสลากออมสิน เมื่อฝากครบกำหนดก็สามารถนำเงินออกมาและพร้อมดอกเบี้ยตามที่ได้กำหนดของธนาคารกำหนด ผู้สูงอายุที่ออมในสหกรณ์ออมทรัพย์ในสถานประกอบการจะได้รับผลตอบแทนในรูปแบบของเงินปันผลหรือเงินอัตรดอกเบี้ยของเงินฝาก ขึ้นอยู่กับประเภทการออมเงิน การที่ผู้สูงอายุมีการวางแผนสำหรับการออมในอนาคต เพราะ ต้องการให้ลูกหลานสบายถึงแม้ว่าจะเสียชีวิต และออมไว้ใช้ในยามที่จำเป็น เช่น การเจ็บป่วยเพื่อให้ตนเองสามารถที่จะใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างมีคุณภาพ โดยที่ไม่ต้องเป็นภาระของลูกหลาน ผู้สูงอายุส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับการออมเพราะเป็นเรื่องที่สำคัญ เพียงแต่ว่าจะต้องมีวินัยในการออมและรวมถึงการยอมรับความเสี่ยง และที่แน่นอนว่าการที่ผู้สูงอายุจะออมจะต้องเป็นการออมที่สถาบันที่มีความเสี่ยงน้อยและไว้ใจค่อนข้างได้พอสมควร ปลอดภัยและมั่นคง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้มีการใช้ระเบียบวิธีวิจัยในรูปแบบของเชิงปริมาณเพื่อทำการศึกษถึงปัจจัยต่างๆ รวมไปถึงพฤติกรรมที่ส่งผลต่อการเลือกทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญเพื่อการวางแผนทางการเงินในช่วงอายุหลังเกษียณ ของบุคคลที่มีเงินได้ประจำอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยได้มีวิธีการในการปฏิบัติตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้เป็นตัวศึกษาในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือ และการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ต้องการใช้เพื่อศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ คือ ศึกษาเพื่อต้องการทราบถึงปัจจัยต่างๆ และพฤติกรรมการใช้เงินที่ส่งผลต่อการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญของคนทำงานในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร แต่ผู้วิจัยไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลที่แน่ชัดได้ว่าจำนวนของผู้ที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานครมีจำนวนที่เท่าใด ซึ่งประชากรทั้งหมดของกรุงเทพมหานครมีจำนวน 5,666,264 คน (สำนักทะเบียนกลาง กรมปศุครอง, 2562)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ประชากรที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร แต่ไม่สามารถที่จะเข้าถึงข้อมูลได้ว่าจำนวนคนที่ทำงานในเขตของกรุงเทพมหานครมีจำนวนที่แท้จริงอยู่ที่เท่าใด เพราะฉะนั้นวิธีในการหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างเพื่อไปทำการศึกษาค้นคว้าด้านปัจจัยต่างๆ ของการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ ผู้วิจัยได้นำหลักวิธีคิดคำนวณหาสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีใช้สูตรคำนวณของ กรณีนีไม่ทราบจำนวนประชากร W.G.cochran ดังต่อไปนี้

$$n = \frac{P(1-P)Z^2}{d^2}$$

จากสูตรสามารถแทนค่าได้

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

P = สัดส่วนของประชากรที่ผู้วิจัยต้องการสุ่ม (กรณีที่ไม่ทราบสัดส่วนประชากร = 50% หรือ $P = .5$)

Z = ระดับความมั่นใจที่กำหนด หรือระดับนัยสำคัญทางสถิติ (ผู้วิจัยกำหนดไว้ $Z = 1.96$ ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือระดับนัยสำคัญที่ 0.05)

D = สัดส่วนความคลาดเคลื่อนที่สามารถยอมรับได้ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนด .05 ระดับความเชื่อมั่น 95%

เมื่อแทนค่า

$$n = \frac{.5 (1 - .5) (1.96)^2}{(.05)^2}$$

$$= 384.16 \text{ คน}$$

ผลจากการคำนวณโดยใช้สูตรการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ในกรณีที่ไม่ทราบจำนวนของประชากรที่ชัดเจนและสัดส่วนของประชากร (W.G.cochran) จำนวนขนาดของกลุ่มตัวอย่างอย่างน้อยอยู่ที่ 384 คน จึงจะสามารถมีระดับค่าของความเชื่อมั่นอยู่ที่ 95% หรือระดับนัยสำคัญที่ 0.05 ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการเก็บขนาดของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยจะใช้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอยู่ที่ 400 คน เพื่อสะดวกแก่การเก็บแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างและจำนวนของกลุ่มตัวอย่างไม่น้อยกว่า 384 คน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือสำหรับในการใช้เพื่อการศึกษาวิจัยผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือที่เป็นแบบสอบถามเพื่อเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษา ที่มาจากกลุ่มตัวอย่างในเขตกรุงเทพมหานครจำนวนทั้งหมด 400 คน และแบบสอบถามสำหรับในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบไปด้วย 5 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามประเภทแบบข้อมูลทั่วไป ให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้ตอบคำถามในเรื่องของ เพศ, อายุ, สถานภาพ, ระดับการศึกษา, อาชีพ, รายได้ต่อเดือน, รายจ่ายต่อเดือน และจำนวนสมาชิกครอบครัวที่อาศัยอยู่ในปัจจุบัน จะเป็นคำถามในส่วนของปัจจัยส่วนบุคคล

เพศ	ระดับของการวัดใช้เป็นรูปแบบของ นามมาตรา (Nominal Scale)
อายุ	ระดับของการวัดใช้เป็นรูปแบบของ อันดับมาตรา (Ordinal Scale)
สถานภาพ	ระดับของการวัดใช้เป็นรูปแบบของ นามมาตรา (Nominal Scale)
ระดับการศึกษา	ระดับของการวัดใช้เป็นรูปแบบของ นามมาตรา (Nominal Scale)

อาชีพ	ระดับของการวัดใช้เป็นรูปแบบของ	นามมาตรา (Nominal Scale)
รายได้ต่อเดือน	ระดับของการวัดใช้เป็นรูปแบบของ	อันดับมาตรา (Ordinal Scale)
รายจ่ายต่อเดือน	ระดับของการวัดใช้เป็นรูปแบบของ	อันดับมาตรา (Ordinal Scale)
การออมต่อเดือน	ระดับของการวัดใช้เป็นรูปแบบของ	อันดับมาตรา (Ordinal Scale)
อัตราการเสียภาษี	ระดับของการวัดใช้เป็นรูปแบบของ	นามมาตรา (Nominal Scale)
สมาชิกครอบครัว	ระดับของการวัดใช้เป็นรูปแบบของ	อันดับมาตรา (Ordinal Scale)

ส่วนที่ 2 จะเป็นส่วนของคำถามเพื่อการศึกษาถึงพฤติกรรมการออมเงินของแต่ละบุคคลที่มาตอบแบบสอบถามว่ามีลักษณะของการออมเงินเป็นรูปแบบไหน โดยที่คำถามจะเป็นลักษณะของการให้น้ำหนักคะแนนซึ่งคำตอบจะเป็นในรูปแบบของ มาตราวัดไลเกิต (Likert scale) โดยให้คะแนนสำหรับผู้ตอบแบบสอบถามในส่วนที่ 2 ที่วัดระดับพฤติกรรมการออมในแต่ละข้อ ดังนี้

ค่าระดับ	3	คือ มีการออมเป็นประจำ
ระดับค่า	2	คือ มีการออมเกือบทุกเดือน
ค่าระดับ	1	คือ มีการออมแบบนานๆที
ค่าระดับ	0	คือ ไม่ออม

ผู้วิจัยได้แบ่งระดับพฤติกรรมการออมเงินในแต่ละช่วงออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

- มีพฤติกรรมการออมเงิน ในระดับที่ การออมต่ำ
- มีพฤติกรรมการออมเงิน ในระดับที่ การออมปานกลาง
- มีพฤติกรรมการออมเงิน ในระดับที่ การออมสูง

แบบสอบถามในส่วนที่ 2 เกี่ยวกับพฤติกรรมการออมเงิน กำหนดให้มีคะแนนของคำตอบ อยู่ที่ 0 – 3 โดยการแบ่งช่วงระดับพฤติกรรมการออมในแต่ละระดับ ด้วยวิธีการหาความกว้างของ อันตรภาคชั้น คือ

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{3 - 0}{3} = 1$$

จากเกณฑ์คะแนนที่ได้คำนวณแล้วจากข้างต้น สามารถนำมาสร้างเป็นเกณฑ์การวัดค่าระดับของพฤติกรรมการออมของผู้ตอบแบบสอบถามที่สะท้อนค่าของตัวแปรในแต่ละข้อ ดังต่อไปนี้
คะแนนในช่วง 0.00 – 1.00 กำหนดให้เป็นพฤติกรรมการออมเงินต่ำ

คะแนนในช่วง 1.01 – 2.00 กำหนดให้เป็นพฤติกรรมการออมเงินปานกลาง

คะแนนในช่วง 2.01 – 3.00 กำหนดให้เป็นพฤติกรรมการออมเงินสูง

ส่วนที่ 3 เกี่ยวกับปัจจัยจูงใจ จะเป็นคำถามเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจหรือจุดประสงค์ที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญเพื่อการออมเงินเพื่อยามหลังเกษียณอายุ ระดับของการวัดใช้เป็นรูปแบบของ มาตรวัดไลเคิร์ต (Likert scale) โดยให้คะแนนสำหรับผู้ตอบแบบสอบถามในส่วนที่ 3 ที่วัดระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยจูงใจที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ ดังนี้

ค่าระดับ	5	คือ มากที่สุด
ค่าระดับ	4	คือ มาก
ค่าระดับ	3	คือ ปานกลาง
ค่าระดับ	2	คือ น้อย
ค่าระดับ	1	คือ น้อยที่สุด

ผู้วิจัยได้แบ่งระดับแนวโน้มการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญไว้ 3 ระดับ ได้แก่

- มีแนวโน้มที่จะทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ ในระดับที่ต่ำ
- มีแนวโน้มที่จะทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ ในระดับที่ปานกลาง
- มีแนวโน้มที่จะทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ ในระดับที่สูง

แบบสอบถามในส่วนที่ 3 เกี่ยวกับแนวโน้มการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ กำหนดให้มีคะแนนของคำตอบอยู่ที่ 1 – 4 โดยการแบ่งช่วงระดับของแนวโน้มการทำสัญญา ด้วยวิธีการหาความกว้างของอันตรภาคชั้น คือ

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{3} = 1.33$$

จากเกณฑ์คะแนนที่ได้คำนวณแล้วจากข้างต้น สามารถนำมาสร้างเป็นเกณฑ์การวัดค่าระดับของความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่สะท้อนค่าของตัวแปรในแต่ละข้อ ดังต่อไปนี้

คะแนนในช่วง 1.00 – 2.33 กำหนดให้เป็นแนวโน้มการทำสัญญา ในระดับที่ต่ำ

คะแนนในช่วง 2.34 – 3.67 กำหนดให้เป็นแนวโน้มการทำสัญญา ในระดับที่ปานกลาง

คะแนนในช่วง 3.68 – 5.00 กำหนดให้เป็นแนวโน้มการทำสัญญา ในระดับที่สูง

ส่วนที่ 4 เกี่ยวกับการตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ ซึ่งในแต่ละคำถามจะเป็นรูปแบบของมาตราวัดไลเกิต (Likert scale) โดยที่แต่ละคำถามจะเป็นการถามเกี่ยวกับการตัดสินใจในการทำสัญญาซึ่งในการให้คะแนนสำหรับผู้ตอบแบบสอบถามในส่วนที่ 4 ที่วัดระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการตัดสินใจทำสัญญา ดังนี้

ค่าระดับ	5	คือ มากที่สุด
ค่าระดับ	4	คือ มาก
ค่าระดับ	3	คือ ปานกลาง
ค่าระดับ	2	คือ น้อย
ค่าระดับ	1	คือ น้อยที่สุด

ผู้วิจัยได้แบ่งระดับการตัดสินใจการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญไว้ 3 ระดับ ได้แก่

- มีการตัดสินใจจะทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ ในระดับที่ต่ำ
- มีการตัดสินใจจะทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ ในระดับที่ปานกลาง
- มีการตัดสินใจจะทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ ในระดับที่สูง

แบบสอบถามในส่วนที่ 4 เกี่ยวกับการตัดสินใจการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ กำหนดให้มีคะแนนของคำตอบอยู่ที่ 1 – 4 โดยการแบ่งช่วงระดับของแนวโน้มการทำสัญญา ด้วยวิธีการหาความกว้างของอันตรภาคชั้น คือ

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{3} = 1.33$$

จากเกณฑ์คะแนนที่ได้คำนวณแล้วจากข้างต้น สามารถนำมาสร้างเป็นเกณฑ์การวัดค่าระดับของความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่สะท้อนค่าของตัวแปรในแต่ละข้อ ดังต่อไปนี้

คะแนนในช่วง 1.00 – 2.33 กำหนดให้เป็นการตัดสินใจทำสัญญา ในระดับที่ต่ำ

คะแนนในช่วง 2.34 – 3.67 กำหนดให้เป็นการตัดสินใจทำสัญญา ในระดับที่ปานกลาง

คะแนนในช่วง 3.68 – 5.00 กำหนดให้เป็นการตัดสินใจทำสัญญา ในระดับที่สูง

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะ เป็นการเปิดรับข้อคิดเห็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องที่อาจจะนอกเหนือจากคำถามที่ผู้ทำแบบสอบถามอาจจะให้ข้อเสนอแนะ โดยที่จะเปิดอิสระให้แก่ผู้ทำแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นได้

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบสอบถามเพื่อที่จะศึกษาถึงปัจจัยต่างๆ และพฤติกรรมที่ส่งผลกระทบต่อแนวโน้มในการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญของผู้ที่มีเงินได้ประจำในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งขั้นตอนของการสร้างเครื่องมือมีดังต่อไปนี้

1. สร้างแนวทางในการทำแบบสอบถามหรือคำถามที่จะศึกษาในงานวิจัย ด้วยวิธีในการศึกษาหาข้อมูลต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับแนวทางของงานวิจัย หรืองานวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องแนวคิดต่างๆ เพื่อเป็นกรอบในการสร้างแบบสอบถาม
2. กำหนดตัวแปรต้นตัวแปรตามและตั้งคำถามวิจัยเพื่อให้เห็นภาพได้ชัดเจนมากขึ้นในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ว่าปัญหาของงานวิจัยคืออะไร และต้องการจะตอบคำถามของงานวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาอย่างไร
3. ใช้กรอบแนวคิดของงานวิจัยที่ได้กำหนดไว้เพื่อเป็นกรอบแนวทางร่วมในการสร้างแบบสอบถามให้ตรงกับปัญหาของงานวิจัยให้ได้มากที่สุด รวมไปถึงปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อความถูกต้องและความสมบูรณ์แบบ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการรวบรวมข้อมูลจากงานวิจัยในครั้งนี้ในการเพื่อศึกษาของปัจจัยและพฤติกรรมที่ส่งผลกระทบต่อแนวโน้มในการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เมื่อได้ทำการรับคืนแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างของทั้งหมดจำนวน 400 คน แล้ว จะทำการตรวจสอบในการตอบคำถามในทุกส่วนของคำถามว่าได้มีการตอบคำถามได้ถูกต้องตามความต้องการของแบบสอบถามหรือไม่ เพื่อความสมบูรณ์แบบของข้อมูลที่ได้มาเพื่อทำการศึกษาผลของการวิจัยต่อ
2. เมื่อพบว่าแบบสอบถามที่ได้รับคืนจากผู้ทำแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง 400 คนแล้วพบว่าแบบสอบถามเกิดการตอบคำถามที่ไม่สมบูรณ์ จะมีการดำเนินการคัดแยกออกจากแบบสอบถามที่สมบูรณ์แบบ และดำเนินการต่อให้สำเร็จครบจำนวน 400 ตัวอย่าง
3. นำข้อมูลที่ผ่านมาการคัดแยกเฉพาะที่สมบูรณ์มาทำการแยกข้อมูลของแบบสอบถามออกเป็นทีละส่วน โดยจะทำการลงรหัสในส่วนของคำถามที่เป็นปลายปิดไว้ และทำการแยกคำถามที่เป็นปลายเปิดออกเมื่อเพื่อทำการวิเคราะห์ในทีละส่วนของขบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. ทำการประมวลผลของคำตอบแบบสอบถามที่ได้จากการลงรหัสไว้โดยวิธีการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อทำการประมวลผลข้อมูลจากแบบสอบถามเพื่อหาค่าทางสถิติของข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลในส่วนของปริมาณที่ได้รวบรวมมาจากแบบสอบถามทั้งหมด 400 ชุด เพื่อดำเนินการในขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยลงในโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อในการทดสอบสมมติฐาน

1. ข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้รับมา และนำมาเรียงระเบียบในส่วนของคุณค่าข้อมูลเพื่อทำการเตรียมความพร้อมในการลงรหัสในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS
2. นำรหัสที่ได้ทำการลงไว้เพื่อมาทำการวิเคราะห์คำนวณค่าทางสถิติ ด้วยวิธีการคำนวณจากโปรแกรมทางคอมพิวเตอร์ SPSS
3. ตรวจสอบความสมบูรณ์หลังจากที่ได้ทำการลงรหัสไปแล้ว ข้อมูลได้ตรงกับแบบสอบถามหรือไม่ และทำการแก้ไขทันทีเมื่อพบว่าเกิดการผิดพลาดในการลงรหัสในโปรแกรม SPSS
4. ทำการบันทึกข้อมูลหลังจากที่ได้ทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว
5. ทำการประมวลผลของรหัสตามจุดประสงค์ที่ต้องการศึกษาของข้อมูลทางสถิติของแบบสอบถามเพื่อทำการวิเคราะห์ต่อของงานวิจัย

จากข้อมูลที่ได้เตรียมความพร้อมในการลงรหัสแล้ว ซึ่งผู้วิจัยได้มีการกำหนดสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. การนำสถิติเชิงพรรณนามาใช้ในค่าของสถิติประเภทจำพวกร้อยละ (Percent) เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของปัจจัยส่วนบุคคล คือ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน รายจ่ายต่อเดือน จำนวนเงินรายจ่ายต่อเดือน จำนวนเงินออมต่อเดือน จำนวนสมาชิกครอบครัว
2. ในส่วนของการหาค่าระดับความคิดเห็นและในส่วนของพฤติกรรมในการออมจะนำค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เป็นตัวช่วยในการหาค่าระดับของความคิดเห็นของแนวโน้มในการทำสัญญาและพฤติกรรมการออม
3. เพื่อการทดสอบสมมติฐานที่ 1 ของงานวิจัยในส่วนของ ปัจจัยส่วนบุคคลผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์ T-test การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-Way ANOVA) เพื่อหาค่าความแตกต่างระหว่างกลุ่มของปัจจัยส่วนบุคคล และการใช้สถิติการถดถอยพหุคูณ (multiple regression) ในการทดสอบสมมติฐานที่ 2 ในส่วนของปัจจัยเชิงจิต เพื่อหาว่าปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการออมเงินในรูปแบบประกันชีวิตแบบบำนาญ ของคนทำงานที่อยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่มีคำตอบครบถ้วนสมบูรณ์ จำนวน 400 ชุด คิดเป็นอัตราการตอบกลับ 100% ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ทดสอบสมมติฐาน และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

- 4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
- 4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของการออมเงิน
- 4.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยจูงใจ
- 4.4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ
- 4.5 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมาย และเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้ถูกต้อง ตลอดจนการสื่อความหมายของข้อมูลที่ตรงกันดังนี้

α	แทน ค่าคงที่
n	แทน จำนวนตัวอย่าง
\bar{X}	แทน ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Means)
S.D.	แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
R Square	แทน สัมประสิทธิ์การตัดสินใจ
Adjusted R Square	แทน สัมประสิทธิ์การตัดสินใจที่ปรับปรุงแล้ว
df	แทน ชั้นของความอิสระ (Degree of Freedom)
F	แทน ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ F- test
β	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย
t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ t- test
SS	แทน ผลรวมของกำลังสอง
Sig.	แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติจากการทดสอบที่โปรแกรม SPSS คำนวณได้ ใช้ในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน
H_0	แทน สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H_1	แทน สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ มีจำนวน 400 คน ซึ่งรายละเอียดในส่วนข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน รายจ่ายต่อเดือน จำนวนเงินออมต่อเดือน อัตราการเสียภาษี และสมาชิกในครอบครัว โดยแบ่งออกเป็นดังนี้

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	235	58.8
หญิง	165	41.2
รวม	400	100.0

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ซึ่งมีจำนวน 235 คน คิดเป็นร้อยละ 58.8 และเพศหญิง มีจำนวน 165 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.2

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 25 ปี	2	.5
25 – 35 ปี	122	30.5
36 – 45 ปี	148	37.0
46 – 55 ปี	89	22.2
56 ปีขึ้นไป	39	9.8
รวม	400	100.0

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 36 – 45 ปี ซึ่งมีจำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 37.0 รองลงมาคือ อายุ 25 – 35 ปี มีจำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5 อายุ 46 – 55 ปี จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.2 อายุ 56 ปีขึ้นไป จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.8 และอายุ ต่ำกว่า 25 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
โสด	235	58.8
สมรส	150	37.5
แยกกันอยู่	13	3.2
หม้าย	2	.5
รวม	400	100.0

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 235 คน คิดเป็นร้อยละ 58.8 รองลงมา สมรส จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 ถัดมาแยกกันอยู่ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 และหม้าย จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	12	3.0
ปริญญาตรี	296	74.0
ปริญญาโท	84	21.0
ปริญญาเอก	8	2.0
รวม	400	100.0

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 296 คน คิดเป็นร้อยละ 74.0 รองลงมา ปริญญาโท จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0 ถัดมา ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 และการศึกษาปริญญาเอก จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ/	63	15.8
พนักงานบริษัทเอกชน	253	63.2
ค้าขายธุรกิจส่วนตัว/	67	16.8
รับจ้างอิสระ	14	3.5
อื่นๆ	3	.8
รวม	400	100.0

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 253 คน คิดเป็นร้อยละ 63.2 รองลงมา ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 16.8 ถัดมา ราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 ถัดมา รับจ้างอิสระ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 และอาชีพอื่นๆ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า บาท 15,000	3	0.8
15,000 – 25,000 บาท	49	12.2
26,000 – 35,000 บาท	36	9.0
36,000 – 45,000 บาท	40	10.0
46,000 – 55,000 บาท	132	33.0
มากกว่า บาทขึ้นไป 55,000	140	35.0
รวม	400	100.0

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน มากกว่า 55,000 บาทขึ้นไป จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.0 รองลงมา 46,000 – 55,000 บาท จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 33.0 ถัดมา 15,000 – 25,000 บาท จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2 ถัดมา

36,000 – 45,000 บาท จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 ถัดมา 26,000 – 35,000 บาท จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 และต่ำกว่า 15,000 บาท จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายจ่ายต่อเดือน

รายจ่ายต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า บาท 10,000	19	4.8
10,000 – 20,000 บาท	85	21.2
20,001 – 30,000 บาท	97	24.2
30,001 – 40,000 บาท	108	27.0
40,001 – 50,000 บาท	11	2.8
มากกว่า บาท 50,000	80	20.0
รวม	400	100.0

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายจ่ายต่อเดือน 30,001 – 40,000 บาท จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0 รองลงมา 20,001 – 30,000 บาท จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 ถัดมา 10,000 – 20,000 บาท จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.2 ถัดมา มากกว่า 50,000 บาท จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 ถัดมา ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.8 และ 40,001 – 50,000 บาท จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามจำนวนเงินออมต่อเดือน

จำนวนเงินออมต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า บาท 10,000	109	27.2
10,000 – 20,000 บาท	79	19.8
20,001 – 30,000 บาท	72	18.0
30,001 – 40,000 บาท	66	16.5
40,001 – 50,000 บาท	58	14.5
มากกว่า 50,000 บาท	16	4.0
รวม	400	100.0

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีจำนวนเงินออมต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 27.2 รองลงมา 10,000 – 20,000 บาท จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 19.8 ถัดมา 20,001 – 30,000 บาท จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.0 ถัดมา 30,001 – 40,000 บาท จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 ถัดมา 40,001 – 50,000 บาท จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 14.5 และ มากกว่า 50,000 บาท จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอัตราการเสียภาษีต่อไป

อัตราการเสียภาษีต่อไป	จำนวน	ร้อยละ
อยู่อัตราที่ไม่ต้องเสีย	54	13.5
5% ของเงินได้ต่อปี	42	10.5
10% ของเงินได้ต่อปี	134	33.5
15% ของเงินได้ต่อปี	99	24.8
20% ของเงินได้ต่อปี	47	11.8
25% ของเงินได้ต่อปี	20	5.0
30% ของเงินได้ต่อปี	2	.5
35% ของเงินได้ต่อปี	2	.5
รวม	400	100.0

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอัตราการเสียภาษีต่อไป 10% ของเงินได้ต่อปี จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 รองลงมา 15% ของเงินได้ต่อปี จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 24.8 ถัดมา อยู่อัตราที่ไม่ต้องเสีย จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 ถัดมา 20% ของเงินได้ต่อปี จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 11.8 ถัดมา 5% ของเงินได้ต่อปี จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.5 ถัดมา 25% ของเงินได้ต่อปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 ถัดมา 30% ของเงินได้ต่อปี และ 35% ของเงินได้ต่อปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสมาชิกในครอบครัว

สมาชิกในครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
ตัวคนเดียว	22	5.5
2 – 5 คน	340	85.0
6 – 10 คน	37	9.2
มากกว่า 10 คน	1	.2
รวม	400	100.0

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 2 – 5 คน จำนวน 340 คน คิดเป็นร้อยละ 85.0 รองลงมา 6 – 10 คน จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.2 ถัดมาตัวคนเดียว จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 และมากกว่า 10 คน จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.2 ตามลำดับ

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการออมเงิน

ในส่วนนี้ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปรผล ของพฤติกรรมการออมเงิน ดังแสดงได้ในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการออมเงิน (n=400)

พฤติกรรมการออมเงิน	\bar{x}	S.D.	ระดับ พฤติกรรม
1. คุณใช้วิธีการออมเงินด้วยการนำไปฝากกับธนาคาร	2.72	0.692	สูง
2. คุณใช้วิธีการออมเงินด้วยวิธีการเก็บเงินสดไว้กับตัวเอง	0.88	0.674	ต่ำ
3. คุณได้ฝากเงินไว้กับสหกรณ์ออมทรัพย์	1.85	1.334	ปานกลาง
4. คุณใช้วิธีการออมเงินด้วยการซื้อสินทรัพย์	0.70	0.691	ต่ำ
5. คุณใช้วิธีการออมเงินด้วยวิธีการปล่อยเงินกู้	0.07	0.333	ต่ำ
6. คุณใช้วิธีการออมเงินด้วยการลงทุนในตลาดหุ้น	0.57	0.763	ต่ำ
7. คุณใช้วิธีการออมเงินด้วยการฝากเงินไว้กับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพของที่ทำงาน	0.55	1.120	ต่ำ
รวม	1.04	0.288	ปานกลาง

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ระดับพฤติกรรมการออมเงินโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 1.04 โดยเมื่อพิจารณารายข้อพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับพฤติกรรมการออมเงินสูงในเรื่องของ การใช้วิธีการออมเงินด้วยการนำไปฝากกับธนาคาร ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.72 รองลงมา การฝากเงินไว้กับสหกรณ์ออมทรัพย์ ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 1.85 และใช้วิธีการออมเงินด้วยวิธีการเก็บเงินสดไว้กับตัวเอง ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 0.88 ถัดมาเป็นเป็นการออมด้วยวิธีการซื้อสินทรัพย์ ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 0.70 และมีการออมด้วยวิธีลงทุนในตลาดหุ้น ที่ระดับคะแนน 0.57 ต่อมาเป็นการออมด้วยการฝากเงินไว้กับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพของที่ทำงาน ที่ระดับคะแนน 0.55 และสุดท้ายเป็นการออมด้วยวิธีการปล่อยเงินกู้ที่ระดับคะแนน 0.07

4.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยจูงใจ

ในส่วนนี้ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปรผล ของปัจจัยจูงใจ ดังแสดงได้ในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุ และผลิตภัณฑ์ (n=400)

ปัจจัยด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุ และผลิตภัณฑ์	\bar{x}	S.D.	ระดับความจูงใจ
1. คุณให้ความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมสำหรับเกษียณอายุ	4.42	.728	สูง
2. คุณมีความรู้เกี่ยวกับประกันชีวิตแบบบำนาญ	2.83	.778	ปานกลาง
3. การทำประกันชีวิตแบบบำนาญมีความจำเป็นสำหรับคุณ	2.74	.819	ปานกลาง
4. รูปแบบของประกันชีวิตแบบบำนาญสามารถตอบสนองต่อความต้องการของคุณได้	2.76	.796	ปานกลาง
5. เบี้ยประกันชีวิตแบบบำนาญมีความเหมาะสมกับผลตอบแทน	2.74	.753	ปานกลาง
6. การทำประกันชีวิตแบบบำนาญมีส่วนช่วยให้การวางแผนทางการเงินของคุณในอนาคตมีความมั่นคง	3.03	.735	ปานกลาง
รวม	3.08	.576	ปานกลาง

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ระดับความคิดเห็นโดยรวมของผู้กลุ่มตัวอย่างต่อปัจจัยจูงใจที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ ด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุ และผลิตภัณฑ์ พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ที่คะแนนเฉลี่ย 3.08 โดยเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมสำหรับเกษียณอายุมากที่สุด ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 4.42 รองลงมา การทำประกันชีวิตแบบบำนาญมีส่วนช่วยให้การวางแผนทางการเงินของคุณในอนาคตมีความมั่นคง ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.03 และการมีความรู้เกี่ยวกับประกันชีวิตแบบบำนาญ ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.83 ถัดมาเป็นรูปแบบของประกันชีวิตแบบบำนาญสามารถตอบสนองต่อความต้องการได้ ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.76 ในเรื่องของการทำประกันชีวิตมีความจำเป็นต่อชีวิต และเบี้ยประกันชีวิตแบบบำนาญมีความเหมาะสมกับผลตอบแทนที่ระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 2.74

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี (n=400)

ปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี	\bar{x}	S.D.	ระดับความ จูงใจ
1. คุณให้ความสำคัญในเรื่องของการวางแผนภาษี	4.23	.822	สูง
2. คุณกำลังมองหาตัวช่วยสำหรับการลดหย่อนภาษี	4.19	.906	สูง
3. ประกันชีวิตแบบบำนาญ มีนโยบายสามารถลดหย่อนภาษีได้ ส่งผลให้คุณมีความต้องการทำสัญญา	2.84	.801	ปานกลาง
4. คุณมีความพอใจเกี่ยวกับนโยบายการลดหย่อนภาษีของประกัน ชีวิตแบบบำนาญเพียงใด	2.87	.785	ปานกลาง
รวม	3.53	.592	ปานกลาง

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ระดับความคิดเห็นโดยรวมของผู้กลุ่มตัวอย่างต่อปัจจัยจูงใจที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ ด้านการลดหย่อนภาษี พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ที่คะแนนเฉลี่ย 3.53 โดยเมื่อพิจารณารายข้อพบว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับการวางแผนภาษี มากที่สุด ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 4.23 รองลงมา การกำลังมองหาตัวช่วยสำหรับการลดหย่อนภาษี ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 4.19 และความพอใจเกี่ยวกับนโยบายการลดหย่อนภาษีของประกันชีวิตแบบบำนาญ ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.87 ท้ายสุดเป็นประกันชีวิตแบบบำนาญมีนโยบายสามารถลดหย่อนภาษีได้ ส่งผลให้คุณมีความต้องการทำสัญญา ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.84

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการตัดสินใจออม (n=400)

ปัจจัยในการตัดสินใจออม	\bar{x}	S.D.	ระดับความ สูงใจ
1. ความน่าเชื่อถือและชื่อเสียงของบริษัททำให้คุณง่ายต่อการตัดสินใจทำสัญญา	4.77	.633	สูง
2. ค่านิยมทางสังคมเกี่ยวกับการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญมีส่วนต่อการตัดสินใจในการทำสัญญา	2.97	.754	ปานกลาง
3. การทำประกันชีวิตแบบบำนาญส่งผลกระทบต่อการเงินของคุณ	2.48	.810	ปานกลาง
4. การออมด้วยวิธีอื่นให้ผลตอบแทนกับคุณที่น่าดึงดูดใจมากกว่า	3.66	.694	ปานกลาง
5. คุณมีความต้องการออมด้วยประกันชีวิตแบบบำนาญร่วมกับการออมประเภทอื่น	2.81	.815	ปานกลาง
รวม	3.33	.438	ปานกลาง

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ระดับความคิดเห็นโดยรวมของผู้กลุ่มตัวอย่างต่อปัจจัยสูงใจที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ ด้านการตัดสินใจออม พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ที่คะแนนเฉลี่ย 3.33 โดยเมื่อพิจารณารายข้อพบว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับความน่าเชื่อถือและชื่อเสียงของบริษัททำให้คุณง่ายต่อการตัดสินใจทำสัญญา มากที่สุด ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 4.77 รองลงมา การออมด้วยวิธีอื่นให้ผลตอบแทนกับคุณที่น่าดึงดูดใจมากกว่า ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.66 และค่านิยมทางสังคมเกี่ยวกับการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ มีส่วนต่อการตัดสินใจในการทำสัญญา ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.97 ต่อมาเป็นมีความต้องการออมด้วยประกันชีวิตแบบบำนาญร่วมกับการออมประเภทอื่น ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.81 และการทำประกันชีวิตแบบบำนาญส่งผลกระทบต่อการเงินของคุณ ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.48

4.4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ

ในส่วนนี้ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ ดังแสดงได้ในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ
(n=400)

การตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ	\bar{x}	S.D.	ระดับการตัดสินใจ
1. ท่านคิดว่าท่านจะได้รับความคุ้มค่าจากประกันชีวิตแบบบำนาญ	2.81	.779	ปานกลาง
2. หากท่านมี กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ หรือบำนาญข้าราชการ อยู่แล้วท่านยังคงมีความต้องการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ	2.63	.840	ปานกลาง
3. ถ้าท่านมีเงินจำนวนหนึ่งที่ต้องการจะลงทุน ท่านจะเลือกลงทุนกับประกันชีวิตแบบบำนาญ	2.60	.763	ปานกลาง
4. ท่านจะทำประกันชีวิตแบบบำนาญถ้าหากบุคคลรอบข้างแนะนำ	2.61	.787	ปานกลาง
5. ท่านจะแนะนำให้บุคคลรอบข้างของท่านทำประกันชีวิตแบบบำนาญ	2.62	.811	ปานกลาง
6. ถ้าหากท่านมีความต้องการลดหย่อนภาษีประกันชีวิตแบบบำนาญคือความต้องการของท่าน	2.78	.855	ปานกลาง
รวม	2.67	.663	ปานกลาง

ผลการศึกษาข้อมูล พบว่า ระดับความคิดเห็นโดยรวมของผู้กลุ่มตัวอย่างต่อการตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ที่คะแนนเฉลี่ย 2.67 โดยเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับ ท่านคิดว่าท่านจะได้รับความคุ้มค่าจากประกันชีวิตแบบบำนาญ มากที่สุด ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.81 รองลงมา ถ้าหากท่านมีความต้องการลดหย่อนภาษีประกันชีวิตแบบบำนาญคือความต้องการของท่าน ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.78 และหากท่านมี กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ หรือบำนาญข้าราชการ อยู่แล้วท่านยังคงมีความต้องการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.63 ท่านจะแนะนำให้บุคคลรอบข้างของท่านทำประกันชีวิตแบบบำนาญ ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.62 และท่านจะทำประกันชีวิตแบบบำนาญถ้าหากบุคคลรอบข้างแนะนำ ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.61

4.5 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

4.4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ T-test การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-Way ANOVA)

จากการใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการศึกษาทางสังคมศาสตร์ในการวิเคราะห์ ถึงสมมติฐานที่ 1 คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน รายจ่ายต่อเดือน จำนวนเงินออมต่อเดือน อัตราการเสียภาษี และสมาชิกในครอบครัว ที่แตกต่างกันมีการทำประกันชีวิตแบบบำนาญที่แตกต่างกัน ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 17 ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างส่งผลให้แนวโน้มการทำประกัน

ปัจจัย	แนวโน้มการทำประกัน			ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม
	t	F	Sig	
1. เพศ	2.651	-	0.008*	แตกต่าง
2. อายุ	-	6.247	0.000*	แตกต่าง
3. สถานภาพ	-	2.930	0.033*	แตกต่าง
4. ระดับการศึกษา	-	5.442	0.001*	แตกต่าง
5. อาชีพ	-	2.274	0.061	ไม่แตกต่าง
6. รายได้ต่อเดือน	-	2.032	0.073	ไม่แตกต่าง
7. รายจ่ายต่อเดือน	-	1.248	0.286	ไม่แตกต่าง
8. จำนวนเงินออมต่อเดือน	-	6.301	0.000*	แตกต่าง
9. อัตราการเสียภาษีต่อไป	-	4.300	0.000*	แตกต่าง
10. สมาชิกในครอบครัว	-	1.198	0.310	ไม่แตกต่าง

Note: *p< 0.05

จากตารางที่ 17 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลให้แนวโน้มการทำประกัน แล้วพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา จำนวนเงินออมต่อเดือน และอัตราการเสียภาษีต่อไป ที่แตกต่างกันมีการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ส่วนปัจจัยส่วนบุคคล ด้าน อาชีพ รายได้ต่อเดือน รายจ่ายต่อเดือน และสมาชิกในครอบครัว ที่แตกต่างกัน มีการทำประกันชีวิตแบบ ไม่แตกต่างกัน

4.4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการทดสอบสมมติฐานที่ 2 คือ ปัจจัยจุดใจที่ประกอบด้วย ปัจจัยด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุและผลิตภัณฑ์ ปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี และปัจจัยในการตัดสินใจออม มีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ โดยใช้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วยการวิเคราะห์เพียร์สัน (Pearson's correlation coefficient) ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 18 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจุดใจต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ

	X1	X2	X3	Y
X1	1	.564** .000	.574** .000	.690** .000
X2	.564** .000	1	.403** .000	.378** .000
X3	.574** .000	.403** .000	1	.515** .000
Y	.690** .000	.378** .000	.515** .000	1

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed)

* . Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed)

หมายเหตุ

X1 = ปัจจัยด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุ และผลิตภัณฑ์

X2 = ปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี

X3 = ปัจจัยในการตัดสินใจออม

Y = การตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ

จากตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบค่าประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในการทดสอบสมมติฐาน ได้ผลดังนี้ คือ ระหว่างปัจจัยจุดใจต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ พบว่า ปัจจัยจุดใจในด้านของ ปัจจัยด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุและผลิตภัณฑ์ รวมไปถึงปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี และ ปัจจัยในการตัดสินใจออม มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษางานวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ” ในงานวิจัยชิ้นนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์ต่อความต้องการในการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ โดยจะศึกษาถึงในเรื่องของ 1. ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างกันว่ามีการทำประกันชีวิตแบบบำนาญที่ต่างกันหรือไม่ 2. ศึกษาในเรื่องของพฤติกรรมการออมเงินว่าแต่ละบุคคลมีพฤติกรรมการออมเงินเป็นอย่างไร และ 3. ศึกษาในเรื่องของปัจจัยจูงใจว่ามีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญหรือไม่ โดยที่จะแบ่งออกมาเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 3.1 ปัจจัยด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุและผลិតภัณฑ์ 3.2 ปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี และ 3.3 ปัจจัยในด้านของการตัดสินใจออม

สรุปผลการศึกษา

งานวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาในเรื่องของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญเพื่อที่จะทราบถึงปัจจัยจูงใจอะไรบ้างที่มีผลต่อการทำสัญญา และเพื่อที่จะทราบถึงปัญหาของแต่ละปัจจัยในการศึกษาค้นคว้า เพื่อเป็นแนวทางในการได้รับข้อเสนอแนะและปรับปรุงในตัวของผลิตภัณฑ์ประกันชีวิตแบบบำนาญให้ตรงต่อความต้องการมากที่สุด

วิธีที่จะศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจหรือเป็นการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการแจกแบบสอบถาม (Survey Research) ให้กับประชากรเพื่อเป็นฐานข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่จะต้องการศึกษา ได้แก่ กลุ่มคนทำงานในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร โดยการแจกแบบสอบถามในรูปแบบของ (Questionnaire) เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลจากประชากรคนที่ทำงานในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร โดยที่จำนวนของชุดแบบสอบถามที่เก็บมาได้ 400 ชุด และได้รับการตอบกลับอย่างครบถ้วนทุกชุด ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล หรือแบบสอบถามได้แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เป็นการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามในเรื่องของปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งจะประกอบไปด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน รายจ่ายต่อเดือน จำนวนเงินออมต่อเดือน อัตราการเสียภาษีต่อปี และจำนวนสมาชิกครอบครัว โดยรวมแล้วมีอยู่ด้วยกันจำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการออมเงินของผู้ตอบแบบสอบถาม มีจำนวน 7 ข้อด้วยกัน เพื่อต้องการทราบถึงพฤติกรรมของแต่ละบุคคลของคนทำงานในเขต

กรุงเทพมหานครว่ามีการออมเงินในรูปแบบไหนบ้างในแต่ละเดือน ซึ่งรูปแบบของคำถามและคำตอบจะเป็นในรูปแบบของ ไลท์เคิร์ท (Likert's scale) เพื่อที่จะวัดถึงระดับความถี่หรือความบ่อยครั้งในการนำเงินแต่ละเดือนมาออมด้วยวิธีไร้ง่าง

ตอนที่ 3 เป็นการเก็บข้อมูลในด้านของปัจจัยจูงใจที่เกี่ยวกับการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ ในรูปแบบของคำถามและคำตอบจะเป็นในรูปแบบของ ไลท์เคิร์ท (Likert's scale) เพื่อที่ต้องการทราบถึงระดับต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยดังต่อไปนี้ 1. ปัจจัยด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุ 2. ปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี และ 3. ปัจจัยในด้านของการตัดสินใจออม

ตอนที่ 4 เป็นการเก็บข้อมูลในส่วนของการตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ ในรูปแบบของคำถามและคำตอบจะเป็นรูปแบบของ ไลท์เคิร์ท (Likert's scale) เพื่อทราบถึงระดับความคิดเห็นในการตัดสินใจที่จะทำประกันชีวิตแบบบำนาญ

ในขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมในการคำนวณสถิติ SPSS เพื่อในการหาค่าความถี่ (Frequency) หาค่าร้อยละของแต่ละข้อมูล (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) รวมไปถึงการหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และส่วนสุดท้ายเป็นการทดสอบสมมติฐาน โดยการใช้การวิเคราะห์ T-test ในการวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-Way ANOVA) ในการหาคำตอบของสมมติฐานในส่วนของปัจจัยส่วนบุคคลเพื่อหาว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันนั้นมีการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญที่แตกต่างกันหรือไม่ และรวมไปถึงการใช้สถิติการหาความสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's correlation coefficient) ในการหาคำตอบของสมมติฐานในส่วนของปัจจัยจูงใจว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ

ซึ่งผลการศึกษาวิจัยในเรื่องของ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ มีข้อมูลในการสรุปผลได้ดังต่อไปนี้

1. ในด้านของปัจจัยส่วนบุคคล ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ของคนที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เป็น เพศชายจำนวน 235 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 58.8 และหญิงจำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 41.2 และผู้ตอบแบบสอบถามมีช่วงอายุ 36 – 45 ปี มากที่สุดอยู่จำนวนที่ 148 คน ร้อยละ 37.0 รองลงมาเป็นช่วงอายุ 25 – 35 ปี ร้อยละ 30.5 สถานภาพส่วนมากที่ตอบแบบสอบถามจะอยู่ในสถานโสด จำนวน 235 คน คิดเป็นร้อยละ 58.8 รองลงมาคือ สมรส จำนวน 150 คน หรือร้อยละ 37.5 ระดับการศึกษาส่วนใหญ่จะเป็น ปริญญาตรี จำนวน 296 คน คิดเป็นร้อยละ 74.0 รองลงมาปริญญาโท จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0 โดยที่อาชีพส่วนใหญ่จะเป็นพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 253 คน คิดเป็นร้อยละ 63.2 รองลงมาเป็น ค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว จำนวน 67 คน ร้อยละ 16.8 ในด้านของรายได้ส่วนใหญ่จะอยู่อัตราที่ มากกว่า 55,000 บาทขึ้นไป จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.0 รองลงมาอยู่อัตราที่ 46,000 – 55,000 บาท จำนวน 132 คน คิดเป็น

ร้อยละ 33.0 และรายจ่ายต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากอยู่ที่ 30,001 – 40,000 บาท จำนวน 108 คน ร้อยละ 27.0 รองลงมาอยู่ที่ 20,001 – 30,000 บาท จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 และส่วนใหญ่จะออมเงินอยู่ที่ ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 109 คน ร้อยละ 27.2 รองลงมา มีอัตราการออมเงินอยู่ที่ 10,000 – 20,000 บาท จำนวน 79 คน ร้อยละ 19.8 และส่วนใหญ่อยู่ในอัตราที่ต้องเสียภาษีอยู่ที่ 10% ของเงินได้ต่อปีจำนวน 143 คิดเป็นร้อยละ 33.5 และรองลงมาอยู่ในอัตราการเสียภาษีที่ 15% จำนวน 99 คน ร้อยละ 24.8 จำนวนสมาชิกของครอบครัวของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากนั้นอยู่ที่ 2 – 5 คน อยู่ที่จำนวน 340 คน คิดเป็นร้อยละ 85.0 และรองลงมา มีสมาชิก 6 – 10 คน อยู่ที่จำนวน 37 คน หรือร้อยละ 9.2

2. พฤติกรรมในการออมของคนทำงานในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร โดยรวมแล้วอยู่ในระดับที่ปานกลาง ($\bar{X} = 1.04$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจะสามารถเห็นผลปรากฏได้ดังต่อไปนี้

ในด้านของพฤติกรรมการออมเงินในรูปแบบของการออมเงินโดยไปฝากกับธนาคารจะเป็นพฤติกรรมที่คนทำงานในเขตกรุงเทพมหานครใช้เป็นรูปแบบการออมเงินที่มากที่สุด ($\bar{X} = 2.72$) โดยมีระดับพฤติกรรมที่สูง และรูปแบบของการออมเงินโดยการฝากเงินไว้กับสหกรณ์ออมทรัพย์ ($\bar{X} = 1.85$) เป็นรูปแบบของการออมเงินที่รองลงมา และมีระดับพฤติกรรมที่ปานกลาง โดยที่ระดับพฤติกรรมที่จัดว่าอยู่ในระดับที่ต่ำจะประกอบด้วยรูปแบบของการออมเงินโดยวิธีการเก็บเงินสดไว้กับตัวเอง ($\bar{X} = 0.88$) การออมเงินด้วยการซื้อสินทรัพย์ ($\bar{X} = 0.77$) ถัดมาเป็นการออมเงินด้วยวิธีการลงทุนในตลาดหุ้น ($\bar{X} = 0.57$) รองลงมาเป็นการออมเงินด้วยวิธีการฝากเงินไว้กับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพของที่ทำงาน ($\bar{X} = 0.55$) และการออมเงินด้วยวิธีการปล่อยเงินกู้ ($\bar{X} = 0.07$) ตามลำดับ

3. ปัจจัยด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุและผลิตภัณฑ์ ในส่วนของปัจจัยจูงใจ ด้านความคิดเห็นของคนทำงานในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับ การให้ความสำคัญในเรื่องของการเตรียมความพร้อมสำหรับเกษียณอายุ มากที่สุด ($\bar{X} = 4.42$) ซึ่งอยู่ในระดับความจูงใจที่สูง ซึ่งรองลงมาจะเป็นในเรื่องของ การทำประกันชีวิตแบบบำนาญมีส่วนช่วยให้การวางแผนทางการเงินในอนาคตมีความมั่นคง จะอยู่ในระดับความจูงใจ ปานกลาง ($\bar{X} = 3.03$) ถัดมาเป็นในเรื่องของการมีความรู้เกี่ยวกับประกันชีวิตแบบบำนาญ มีระดับความคิดเห็นอยู่ที่ ปานกลาง ($\bar{X} = 2.83$) ต่อมาเป็นเรื่องของรูปแบบของประกันชีวิตแบบบำนาญสามารถตอบสนองต่อความต้องการของคุณได้ มีระดับความจูงใจอยู่ที่ ปานกลาง ($\bar{X} = 2.76$) และในส่วนของการทำประกันชีวิตแบบบำนาญมีความจำเป็น และเบี้ยประกันชีวิตแบบบำนาญมีความเหมาะสมกับผลตอบแทน มีระดับความจูงใจที่เท่ากัน ($\bar{X} = 2.74$)

4. ปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี ในส่วนของปัจจัยจูงใจ การให้ความสำคัญในเรื่องของการวางแผนภาษีของคนทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 4.23$) รองลงมาเป็นในเรื่อง

เกี่ยวกับการกำลังมองหาตัวช่วยการลดหย่อนภาษี อยู่ในระดับที่สูงเช่นเดียวกัน ($\bar{X} = 4.19$) ถัดมาเป็นในเรื่องของความพึงพอใจเกี่ยวกับนโยบายการลดหย่อนภาษีของประกันชีวิตแบบบำนาญ อยู่ในระดับความพอใจ ปานกลาง ($\bar{X} = 2.87$) และในเรื่องของประกันชีวิตแบบบำนาญมีนโยบายสามารถลดหย่อนภาษีได้ส่งผลให้มีความต้องการในการทำสัญญา อยู่ในระดับที่ปานกลางเช่นเดียวกัน ($\bar{X} = 2.84$) ตามลำดับ

5. ปัจจัยในการตัดสินใจออม ในส่วนของปัจจัยจูงใจ คนทำงานในเขตกรุงเทพมหานครได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความน่าเชื่อถือและชื่อเสียงของบริษัททำให้คุณง่ายต่อการตัดสินใจทำสัญญา อยู่ที่ระดับสูง ($\bar{X} = 4.77$) รองลงมาเกี่ยวกับความคิดเห็น การออมด้วยวิธีอื่นให้ผลตอบแทนที่น่าดึงดูดใจมากกว่า ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.66$) คำนิยมทางสังคมเกี่ยวกับการทำประกันชีวิตแบบบำนาญมีส่วนต่อการตัดสินใจในการทำสัญญา อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.97$) มีความต้องการออมด้วยประกันชีวิตแบบบำนาญรวมกับการออมประเภทอื่น อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.81$) และการทำประกันชีวิตแบบบำนาญส่งผลกระทบต่อการเงินของคุณ อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ($\bar{X} = 2.48$) ตามลำดับ

6. การตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ คนทำงานในเขตกรุงเทพมหานครได้ให้ความคิดเห็นในเรื่องของการตัดสินใจทำสัญญาทั้งหมดโดยรวมอยู่ในระดับการตัดสินใจ ปานกลาง ($\bar{X} = 2.67$) ซึ่งประกอบด้วย ในเรื่องของการที่จะได้รับความคุ้มครองจากประกันชีวิตแบบบำนาญมีระดับการตัดสินใจปานกลาง ($\bar{X} = 2.81$) ถัดมาเป็นถ้าหากมีความต้องการที่จะลดหย่อนภาษีประกันชีวิตแบบบำนาญคือความต้องการ มีระดับการตัดสินใจที่ระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.78$) และถ้าหากท่านมีกองทุนสำรองเลี้ยงชีพหรือบำนาญข้าราชการอยู่แล้วท่านยังคงมีความต้องการที่จะทำประกันชีวิตแบบบำนาญ อยู่ในระดับการตัดสินใจที่ปานกลาง ($\bar{X} = 2.63$) ถัดมาเป็นในเรื่องของ ท่านจะแนะนำให้บุคคลรอบข้างของท่านทำประกันชีวิตแบบบำนาญมีระดับการตัดสินใจอยู่ที่ปานกลาง ($\bar{X} = 2.62$) ถัดมาเป็น ท่านจะทำประกันชีวิตแบบบำนาญถ้าหากบุคคลรอบข้างแนะนำ มีระดับการตัดสินใจที่ระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.61$) และ ถ้าหากท่านมีเงินจำนวนหนึ่งที่ต้องการลงทุนท่านจะเลือกลงทุนกับประกันชีวิตแบบบำนาญ ก็มีระดับการตัดสินใจที่ปานกลางเช่นเดียวกัน ($\bar{X} = 2.60$)

7. ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 คือ ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีการทำประกันชีวิตแบบบำนาญที่แตกต่างกัน สรุปผลได้ดังต่อไปนี้

ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน รายจ่ายต่อเดือน อัตราการเสียภาษี และสมาชิกในครอบครัว ที่แตกต่างกันมีการทำประกันชีวิตแบบบำนาญแตกต่างกัน

ผลทดสอบสมมติฐาน พบว่า ในส่วนของปัจจัยส่วนบุคคลที่ประกอบไปด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา จำนวนเงินออมต่อเดือน และอัตราการเสียภาษี ที่แตกต่างกันมีการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แต่ในส่วนของ อาชีพ รายได้ ต่อเดือน รายจ่ายต่อเดือน และจำนวนสมาชิกในครอบครัวที่แตกต่างกันมีการทำประกันชีวิตที่ไม่แตกต่างกัน

8. ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 คือ ปัจจัยจูงใจมีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ ซึ่งสามารถสรุปผลได้ คือ คนที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานครปัจจัยจูงใจมีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อมาพิจารณาแต่ละปัจจัยสามารถได้ผลสรุปดังต่อไปนี้

ในความคิดเห็นของคนทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ในเรื่องของปัจจัยด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุและผลิตภัณฑ์ ปัจจัยด้านการตัดสินใจออม และปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี มีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ ของกลุ่มคนทำงานในเขตของกรุงเทพมหานคร มีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

จากข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานครที่ได้ทำแบบสอบถาม อัตราส่วนของเพศชายที่จำนวนมากกว่าหญิง และส่วนใหญ่ของผู้ที่เข้ามาทำแบบสอบถามจัดว่าเป็นคนทำงานที่อายุอยู่ในช่วงประมาณ 36 – 45 ปี และมีสถานะที่เป็นโสดส่วนมากจะอยู่ในช่วงระดับการศึกษาปริญญาตรีและเป็นพนักงานบริษัทเอกชน โดยที่อัตราของรายได้ส่วนใหญ่จะอยู่ที่มี รายได้มากกว่า 55,000 บาทขึ้นไป แต่มีรายจ่ายต่อเดือนที่เป็นประจำอยู่ที่ อัตรา 30,001 – 40,000 บาท แต่ในส่วนของจำนวนเงินที่เหลือออมนั้นอยู่ในจำนวนที่ต่ำกว่า 10,000 บาท นั้นแสดงให้เห็นว่ากลุ่มคนทำงานในเขตของกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายค่อนข้างเยอะพอสมควรในแต่ละเดือน และส่วนมากยังจัดอยู่ในส่วนของอัตราที่ต้องเสียภาษีที่ 10% ของเงินได้ต่อปี ซึ่งสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมการออมเงิน คนทำงานในเขตกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่จะมีพฤติกรรมการออมเงินที่อยู่ในรูปแบบของ การออมเงินด้วยวิธีการนำเงินไปฝากกับธนาคารด้วยเหตุผลที่ว่ามีความสะดวกต่อการใช้จ่ายในแต่ละครั้งเมื่อมีความต้องการที่จะใช้เงินก็สามารถที่จะถอนออกมาใช้ได้ทันที ไม่ต้องมีขบวนการมากมายเหมือนอย่างกับการออมเงินด้วยวิธีอื่น จึงมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ อโนทัย ศิริรักษ์ (2549) ที่พบว่าพฤติกรรมของการนำเงินไปฝากกับตัวเองและรวมไปถึงการนำเงินไปฝากไว้กับธนาคารนั้นมีความคล่องตัวในการเบิกถอน และใช้จ่าย ที่มีลักษณะที่ง่ายกว่ารูปแบบการฝากเงินหรือออมนรูปแบบอื่นๆ จึงแสดงให้เห็นได้ว่าคนส่วนใหญ่นั้นมีพฤติกรรมการ

ออมเงินที่เป็นประจำคือ การฝากเงินไว้กับธนาคารและการเก็บเงินไว้กับตัวเอง แต่จะไม่สอดคล้องในเรื่องของการเก็บเงินสดไว้กับตัวเองอาจสืบเนื่องมาจากสาเหตุที่ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกันในเรื่องของการดำรงชีพและพื้นที่อาศัยอยู่ แต่ในเรื่องของการออมเงินส่วนใหญ่แล้วจะมีพฤติกรรมที่เหมือนกันคือนำเงินมาฝากไว้กับธนาคารเพราะมีความปลอดภัยและง่ายต่อการใช้จ่าย และยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชานีเยสซ์ ช่างวัฒนกุล (2559) ได้ศึกษาในเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการออมของประชาชนจังหวัดสตูล ที่ได้กล่าวไว้ว่าคนส่วนใหญ่จะมีพฤติกรรมในการออมเงิน 3 อันดับแรกคือ การนำเงินฝากไว้กับธนาคาร การฝากเงินไว้กับสหกรณ์ออมทรัพย์ และการถือเงินสด

2. ปัจจัยด้านส่วนบุคคล จากสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีการทำประกันชีวิตแบบบำนาญที่แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานครประกอบไปด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา จำนวนเงินออมต่อเดือน อัตราการเสียชีวิต ที่แตกต่างกันมีการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ แตกต่างกัน อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ในขณะที่ อาชีพ รายได้ต่อเดือน รายจ่ายต่อเดือน และจำนวนสมาชิกในครอบครัวที่แตกต่างกันมีการทำประกันชีวิตแบบบำนาญที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความต่างกันมีผลต่อการคิดและไตร่ตรองต่อความจำเป็นของแต่ละบุคคลที่ต่างกันด้วย เพราะความจำเป็นในแต่ละบุคคลนั้นมีความแตกต่างกันออกไปทั้งในเรื่องของ เพศที่ต่างกันก็มีผลต่อความต้องการที่ต่างกัน รวมไปถึง อายุ และระดับการศึกษา ที่ต่างกันจะส่งผลต่อทัศนคติและต้องการที่แตกต่างเช่นเดียวกัน หรือ ด้านของสถานภาพ สมรสอาจมีความคำนึงถึงอนาคตที่ชัดเจนกว่าคนที่มิสถานะโสด อันเนื่องมาจากภาระครอบครัวที่ต้องดูแลหากหัวหน้าครอบครัวเป็นอะไรไปยังคงมีประกันชีวิตที่คอยช่วยดูแลรองรับเสมอ ซึ่งจะมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิลาวัฒน์ พรหมสุวรรณ (2554) และในงานวิจัยนี้ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง ทัศนคติและความพึงพอใจโดยรวมต่อการซื้อกรรมธรรม์ของประกันชีวิต ซึ่งผลงานวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติและความพึงพอใจต่อการทำกรรมธรรม์นั้น คือ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจโดยรวมที่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันนั้นยังคงมีผลต่อการตัดสินใจรวมถึงความพึงพอใจที่แตกต่างกันต่อการทำประกันชีวิตของคนกรุงเทพมหานคร แต่จะไม่สอดคล้องในส่วนของ อาชีพ และรายได้ต่อเดือน อันสืบเนื่องมาจากตัวแบบประกันชีวิตแบบบำนาญมีความเฉพาะเจาะจงอาจจะขึ้นอยู่กับความพึงพอใจในการทำเป็นส่วนใหญ่เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นอาชีพอะไรหรือรายได้ต่อเดือนเท่าไรก็มีการทำประกันชีวิตแบบบำนาญที่ไม่แตกต่างกัน

3. ปัจจัยด้านการจงใจ จากสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่าปัจจัยการจงใจมีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ ผลการวิจัยพบว่าผู้ที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ให้ความคิดเห็นในด้านของปัจจัยด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุและผลิตภัณฑ์ ปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี

และปัจจัยในการตัดสินใจอ้อมนั้นมีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01

3.1 ทั้งนี้เนื่องจากว่า ด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุ และผลิตภัณฑ์ในส่วนของความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมสำหรับคนทำงานเขตกรุงเทพมหานครยังคงมีความสำคัญในระดับที่สูง และในส่วนขอความรู้เกี่ยวกับประกันชีวิตแบบบำนาญ ความจำเป็นในการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ การตอบสนองต่อความต้องการของรูปแบบประกันชีวิตแบบบำนาญ ความเหมาะสมของเบี้ยประกันต่อผลตอบแทน และประกันชีวิตแบบบำนาญมีส่วนช่วยในหารวางแผนทางการเงินในอนาคตมีความมั่นคง อยู่ในระดับความคิดเห็นที่ปานกลาง จึงมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัฒน์ทองพิง (2555) เป็นเรื่องวิจัยเกี่ยวกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณอายุ กรณีศึกษาเฉพาะครูโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ในเรื่องของการรับรู้และความรู้เกี่ยวกับการวางแผนทางการเงินหลังเกษียณอายุ ผลของงานวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการเตรียมตัวด้านการเงินหลังเกษียณอายุมากที่สุดเช่นเดียวกัน แสดงให้เห็นว่าคนที่ทำงานในเขตของกรุงเทพมหานครนั้นได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องของการเตรียมความพร้อมทางการเงินหลังเกษียณอายุอยู่ในระดับที่สูงเช่นเดียวกัน และมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัชชาติ สมเนตร, สมบูรณ์ ศรีอนุรักษวงศ์ และประภัสสร วิเศษประภา (2561) ได้ทำเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อประกันชีวิตผ่านธนาคารกรุงไทย ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ได้กล่าวถึงผลการทดสอบสมมติฐานว่าในเรื่องของความรู้ความเข้าใจมีอิทธิพลต่อการซื้อประกันชีวิตผ่านธนาคารกรุงไทยในเขตพื้นที่ของกรุงเทพมหานครโดยที่ผู้ตอบแบบสอบถามจะให้ความสำคัญในเรื่องของความน่าเชื่อถือและในเรื่องของชื่อเสียงของบริษัทอาจสืบเนื่องมาจากประกันชีวิตนั้นมีรายละเอียดค่อนข้างมากเพราะฉะนั้นในจุดนี้ถือเป็นสิ่งสำคัญมากต่อผู้บริโภค

3.2 ในส่วนของปัจจัยในการตัดสินใจอ้อม ที่เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญของคนทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้เนื่องจากว่าในส่วนของความน่าเชื่อถือและชื่อเสียงของบริษัทนั้นมีส่วนต่อการตัดสินใจในการทำสัญญาอยู่ในระดับที่สูง และในส่วน of ค่านิยมทางสังคมของการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ การทำชีวิตแบบบำนาญส่งผลกระทบต่อการเงิน การออมเงินด้วยวิธีอื่นให้ผลตอบแทนที่น่าดึงดูดใจกว่าการออมด้วยประกันชีวิตแบบบำนาญ และความต้องการในการออมด้วยประกันชีวิตแบบบำนาญรวมกับการออมประเภทอื่น อยู่ในระดับความคิดเห็นที่ ปานกลาง มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประดิษฐ์เพชร แซ่ตั้ง (2558) เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อกรรมธรรม์ประกันชีวิตแบบสะสมทรัพย์ของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า การที่บริษัทประกันมีชื่อเสียงและน่าเชื่อถือเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากว่าเป็นบริษัททางการเงิน ความน่าเชื่อถือจึงเป็นสิ่งที่ดึงดูดให้ผู้บริโภคไว้วางใจ จึงทำให้เห็นได้ว่าชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือของบริษัทนั้นมีความสำคัญอย่างมากต่อการตัดสินใจของคนกรุงเทพมหานคร

3.3 ปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี ที่เป็นปัจจัยสุดท้ายในการที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ ทั้งนี้จะสืบเนื่องมาจากนโยบายของทางรัฐบาลได้มีการสนับสนุนให้คนที่ทำประกันชีวิตแบบบำนาญนั้นสามารถที่จะลดหย่อนภาษีได้เพื่อเป็นการจูงใจอีกทางหนึ่งให้คนได้เห็นถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับในส่วนนี้ และผลของการศึกษาจะเห็นได้ว่าคนทำงานในเขตกรุงเทพมหานครนั้นได้ให้ความสำคัญในเรื่องของการวางแผนภาษี และในการมองหาตัวช่วยสำหรับเข้ามาเสริมในเรื่องของการลดหย่อนภาษีในระดับการจูงใจที่สูง และในส่วนของความพึงพอใจเกี่ยวกับนโยบายการลดหย่อนภาษีของประกันชีวิตแบบบำนาญ และประกันชีวิตแบบบำนาญมีนโยบายสามารถที่จะลดหย่อนภาษีได้ส่งผลให้มีความต้องการทำสัญญา ที่ระดับจูงใจ ปานกลาง จะเห็นได้ว่าคนทำงานในเขตกรุงเทพนั้นได้ให้ความสำคัญในเรื่องของภาษีและการลดหย่อนพอสมควรอันสืบเนื่องมาจากรายได้ที่ได้รับและผลสำรวจส่วนใหญ่จะมีอัตราการเสียภาษีอยู่ที่ 10% และการลดหย่อนภาษีของประกันชีวิตแบบบำนาญก็สามารถที่จะจูงใจให้คนทำงานนั้นมีระดับความจูงใจที่ปานกลางได้ เพื่อที่จะเข้ามาเสริมในการลดหย่อนภาษีของตน จึงมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของประดิษฐ์เพชร แซ่ตั้ง (2558) ในเรื่องของข้อมูลพฤติกรรมเกี่ยวกับการตัดสินใจซื้อกรมธรรม์ประกันชีวิต ซึ่งอันดับแรกๆที่คนมีวัตถุประสงค์ในการทำกรมธรรม์คือเป็นในเรื่องของการออมเงิน และอันดับรองลงมาจะเป็นในเรื่องของการลดหย่อนภาษี เพราะฉะนั้นในเรื่องของการทำสัญญาจึงมีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 รัฐบาลได้มีนโยบายในเรื่องเกี่ยวกับการสนับสนุนให้ประชาชนมีหลักประกันทางการเงินในอนาคตหลังเกษียณอายุในรูปแบบของประกันชีวิตแบบบำนาญโดยมีการจูงใจในรูปแบบของการลดหย่อนภาษี แต่ผลจากงานวิจัยพบว่าส่วนใหญ่ของกลุ่มคนทำงานในเขตกรุงเทพมหานครนั้นมีความรู้เกี่ยวกับประกันชีวิตแบบบำนาญนั้นอยู่ในระดับ ปานกลาง จึงส่งผลให้มีความต้องการหรือการเข้าใจในความจำเป็นในส่วนของการวางแผนทางการเงินเพื่อหลังเกษียณอายุนั้นน้อยลงไปด้วย จึงส่งผลต่อความต้องการของกลุ่มประชาชนสืบเนื่องมาจากการเข้าถึงข้อมูลของประชากร เพราะฉะนั้นรัฐบาลควรมีการพัฒนาในเรื่องของประชาสัมพันธ์ ในสื่อของรูปแบบต่างๆ ทั่วประเทศเกี่ยวกับรายละเอียดของนโยบายการลดหย่อนภาษีและความสำคัญและความจำเป็นต่อตัวประชาชนเองในอนาคตของประกันชีวิตแบบบำนาญ ซึ่งรวมไปถึงช่องทางการให้บริการหรือการทำสัญญาของกรมธรรม์ที่ง่ายต่อประชาชนทั้งประเทศที่จะรับทราบได้อย่างกว้างขวาง รวมไปถึงประชาชนทุกชนชั้นนั้นสามารถที่จะรับข้อมูลที่ถูกต้องและตรงไปตรงมาอย่างเหมือนกัน เพื่อเป็น

การลดการบิดเบือนข้อมูลหรือการเข้าใจผิดๆ ของประชาชนที่มีต่อประกันชีวิต และประกันชีวิตแบบบำนาญ และได้เห็นถึงความสำคัญอย่างชัดเจน

1.2 จากงานวิจัยพบว่าส่วนใหญ่ของวัตถุประสงค์ในการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญนั้นจะคำนึงถึงผลประโยชน์เป็นหลัก ในส่วนของการลดหย่อนภาษีของการทำสัญญากรมธรรม์ในกลุ่มของประกันชีวิต และประกันชีวิตแบบบำนาญไม่สามารถที่จะดึงดูดให้ทำสัญญาได้สักเท่าไรอยู่ในระดับ ปานกลางถึงแม้ว่าผลการวิเคราะห์จะเห็นได้ว่าคนทำงานในกรุงเทพมหานครจะให้ความสำคัญในเรื่องของการวางแผนภาษีและมีความต้องการในเรื่องของตัวช่วยสำหรับการลดหย่อนภาษีในระดับที่สูง เพราะฉะนั้นการลดหย่อนภาษีในกลุ่มของประกันชีวิตควรมีการพิจารณาในส่วนของการลดหย่อนภาษีจากปัจจุบันสูงสุด 300,000 บาท เพิ่มขึ้นมาเป็น 500,000 บาท ให้มีจำนวนการลดหย่อนภาษีของรูปแบบประกันชีวิตสามารถลดหย่อนได้เทียบเท่ากับกองทุนอื่นๆ จะสามารถเป็นการส่งเสริมให้กลุ่มคนที่มีการเสียภาษีจำนวนมากนั้นมีทางเลือกในการวางแผนการลดหย่อนภาษีในกลุ่มของจำพวกประกันชีวิตมากขึ้น เพราะจะเป็นการกระตุ้นให้ประชากรนั้นได้มีวินัยในทางด้านการเงิน เนื่องจากว่าการทำประกันชีวิตนั้นมีความเสี่ยงที่ค่อนข้างต่ำถ้าเทียบกับการลงทุนในกองทุนประเภทอื่นๆ ที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ และข้อดีก็คือเมื่อประชากรได้หันมาให้ความสำคัญในเรื่องของการมีวินัยทางด้านการออมเงินเพิ่มมากขึ้น ก็จะสามารถลดอัตราภาระของทางภาครัฐได้ด้วยเช่นเดียวกัน

2. ข้อเสนอแนะเชิงผู้ประกอบการ

2.1 จากงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ พบว่าในส่วนมากนั้นมีความพึงพอใจต่อผลประโยชน์ของผลตอบแทนของประกันชีวิตแบบบำนาญที่อยู่ในระดับเพียงปานกลางเท่านั้น ซึ่งไม่สามารถที่จะดึงดูดผู้บริโภคได้ เพราะฉะนั้นผลประโยชน์ของประกันชีวิตประเภทแบบบำนาญควรที่จะมีผลตอบแทนที่ดีขึ้นกว่านี้ เพื่อเป็นการปรับปรุงตัวผลิตภัณฑ์ให้มีความสามารถในการดึงดูดผู้บริโภคให้มากขึ้นกว่านี้ เนื่องจากว่าปัจจุบันประกันชีวิตประเภทแบบบำนาญนั้นมีการสนับสนุนให้สามารถลดหย่อนภาษีได้จากทางภาครัฐบาล แต่ก็ยังไม่สามารถที่จะดึงดูดผู้บริโภคได้มากนัก ซึ่งดูจากผลการวิจัยแล้วจะเห็นได้ว่าผู้บริโภคส่วนใหญ่นั้นจะเห็นประโยชน์ของการลดหย่อนภาษีเป็นเพียงวัตถุประสงค์รองเท่านั้น จุดประสงค์หลักของการที่จะสามารถดึงดูดให้ผู้บริโภคเข้ามาทำสัญญาประกันชีวิตได้นั้น คือการที่ผลตอบแทนของผลิตภัณฑ์นั้นให้ผลตอบแทนที่มีความเหมาะสม และคุ้มค่าแก่การลงทุนของผู้บริโภคได้มากที่สุด

2.2 จากการศึกษาจากงานวิจัยพบว่ากลุ่มคนทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร รวมไปถึงผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานครนั้นค่อนข้างให้ความสำคัญในเรื่องของการไว้วางใจของชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือของทางบริษัทในระดับที่สูง เพราะฉะนั้นจึงอยากให้ทางผู้ประกอบการนั้นรักษามาตรฐานในส่วนชื่อเสียงและตัวแทนของประกันชีวิตให้มีมาตรฐานที่ดีอยู่เสมอมีจรรยาบรรณ

ต่ออาชีพ เพราะในจุดนี้ถือว่าเป็นภาพลักษณ์ของกลุ่มธุรกิจประกันชีวิตเป็นอย่างมาก จึงอยากจะทำให้ผู้ประกอบการมีการคัดกรองและพัฒนาศักยภาพอย่างเข้มงวดของตัวแทนและบุคคลากรของกลุ่มธุรกิจประกันชีวิตอยู่เสมอ ให้มีมาตรฐานที่ดีและสูงขึ้นอยู่เสมอเพื่อให้ได้รับมาซึ่งการไว้วางใจและอุ่นใจเสมอยามที่ลูกค้าได้รับการปรึกษาเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงิน

3. ข้อเสนอแนะเชิงวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการทำสัญญาประกันชีวิต และประกันชีวิตแบบบำนาญในเขตพื้นที่จังหวัดอื่นๆ ในเชิงเปรียบเทียบเพื่อที่จะได้รับข้อมูลที่หลากหลายในคนต่างพื้นที่ เพราะเนื่องด้วยต่างวัฒนธรรม ต่างพฤติกรรมในแต่ละพื้นที่ย่อมมีความแตกต่างในเชิงความต้องการ เช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อที่จะได้รับทราบถึงข้อมูลของปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อการทำสัญญา

3.2 เสนอให้มีการทำงานวิจัยที่เกี่ยวกับเชิงคุณภาพของการสนทนาระหว่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มลูกค้าที่มีกรมธรรม์ประกันชีวิตแบบบำนาญอยู่แล้วกับกลุ่มลูกค้าที่ยังไม่มีกรมธรรม์ เพื่อที่จะได้รับทราบข้อมูลถึงความเห็นของสองกลุ่มที่เห็นต่างกันและตรงกัน และรวมไปถึงมุมมองของคนสองกลุ่มว่าทำไมถึงตัดสินใจทำสัญญาและ อีกกลุ่มหนึ่งว่าเหตุผลใดถึงยังไม่มีความต้องการในเรื่องของการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ เพื่อให้ได้ทราบถึงความคิดเห็นและความต้องการรวมถึงความพึงพอใจกับลูกค้าได้ตรงประเด็นมากที่สุด เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงต่อผลิตภัณฑ์ให้ตรงต่อความต้องการแก่ประชากรมากที่สุด

3.3 ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการประกันชีวิตแบบบำนาญของกลุ่มตัวแทนประกันชีวิต เพื่อที่จะได้ทราบถึงกลุ่มบุคคลที่มีความรู้เรื่องเกี่ยวกับประกันชีวิตแบบบำนาญที่ชำนาญแล้ว ว่ากลุ่มประชากรเหล่านั้นนั้นเขามีความต้องการที่จะทำสัญญาในเรื่องของปัจจัยอะไรบ้าง แล้วถ้าไม่มีความต้องการในการที่จะทำสัญญามีปัจจัยอะไรบ้างที่ทำให้เขาไม่มีความต้องการในกลุ่มประกันชีวิตแบบบำนาญ

4. ข้อจำกัดงานวิจัย

เนื่องจากในช่วงระยะเวลาในการเก็บแบบสอบถามนั้นอยู่ในช่วงของโรคระบาด (COVID-19) จึงทำให้การคัดกรองของผู้ตอบแบบสอบถามในความหลากหลายเป็นไปได้ค่อนข้างยากพอสมควร เนื่องจากกลุ่มประชากรบางส่วนอาจมีการทำงานจากที่บ้าน (Work from home) จึงอาจจะก่อให้เกิดผลการวิจัยมีความคลาดเคลื่อนได้ เพราะเนื่องด้วยกลุ่มประชากรอาจจะไม่ได้กระจายตัวเท่าที่ควร เช่นในเรื่องของการทำเลในการแจกแบบสอบถาม หรือช่วงอายุที่มีความหลากหลายมาก

บรรณานุกรม

- ไกรวิชัย ประชุมพันธ์. (2561). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการออมของผู้บริโภคเพื่อใช้จ่ายในอนาคตของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร .
- ซัชชาลี สมเนตร, สมบูรณ์ ศรีอนุรักษวงศ์ และประภัสสร วิเศษประภา. (2561). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อประกันชีวิตผ่านธนาคารกรุงไทย ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร. เข้าถึงได้จาก <http://www.mmm.ru.ac.th/mmm/is/twin-6/sec1/6014154019.pdf>
- ชานีเยษฐ์ ช่างวัฒนกุล. (2559). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการออมของประชาชนจังหวัดสตูล. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ณัฐพล กองทอง. (2560). แนวทางการส่งเสริมภาวะการออมเงินของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เป็นสมาชิกโครงการธนาคาร โรงเรียน จังหวัดลพบุรี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธัญาดา พิษญาศุภกุล และสวัสดี วรรณรัตน์. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงินส่วนบุคคลของนิสิตมหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีในจังหวัดชลบุรี. วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร, 38(3), 148-169.
- นเรศ หนองใหญ่. (2560). พฤติกรรมการออมของประชาชนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี. งานนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและเอกชน, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นิพนพิชญ์ โกวินทวิชานนท์. (2558). การวางแผนการลงทุนส่วนบุคคล. เข้าถึงได้จาก <http://www.oic.or.th/sites/default/files/content/85939/bth7.pdf>
- บุญยาพร ภูทอง. (2558). ปัจจัยที่มีผลต่อการออมของชุมชน กรณีศึกษาทำนน้ำสามเสน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร. วารสารวิทยาลัยโลจิสติกส์และซัพพลายเชน, 1(1), 5-14.
- ปรารณา เหล่าคนดี (2558) การศึกษาพฤติกรรมการออมของคนวัยทำงาน กรณีศึกษาพนักงานบริษัทฟู้ดโปรดัก (สยาม) จำกัด และพนักงานบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม บัวหลวง จำกัด. การค้นคว้าอิสระเศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ, คณะเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ประดิษฐ์เพชร แซ่ตั้ง. (2558). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อกรรมธรรม์ประกันชีวิตแบบสะสมทรัพย์ของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร. การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พรพรรณ วัฒนวิชัย. (2554). ภาษีกับการออมอย่างพอเพียง. เข้าถึงได้จาก

http://www.rtc.ac.th/www_km/03/036/018_2-2554.pdf

พัฒน์ ทองพิง. (2555). รายงานการวิจัย เรื่อง การวางแผนการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณอายุ

กรณีศึกษาเฉพาะครูโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

พูนทรัพย์ รวมนัญ. (2526). การบริหารการเงินส่วนบุคคล. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิโรจน์ เกษภูถักษณ์ และธนภรณ์ เนื่องพลี (2561). พฤติกรรมและปัจจัยที่มีผลต่อการออมของผู้สูงอายุ

กรณีศึกษาจังหวัดนนทบุรี. Veridian E-Journal, Silpakorn University, 11(1), 3061-3074.

วิลาวัลย์ พรหมสุวรรณ. (2554). ทศนคติและความพึงพอใจโดยรวมต่อการซื้อกรรมธรรม์ผ่านทางเทเล

มาร์เก็ตติ้งกับ บมจ. ไทยพาณิชย์นิวยอร์กไลฟ์ประกันชีวิตของผู้เอาประกันในเขต

กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการตลาด, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง. (2546). เศรษฐศาสตร์น่ารู้. เข้าถึงได้จาก <http://www2.fpo.go.th/S->

[I/Source/ECO/ECO8.htm](http://www2.fpo.go.th/S-I/Source/ECO/ECO8.htm)

อโนทัย ศิริรักษ์. (2549). พฤติกรรมการออมของพนักงานฝ่ายผลิตในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร.

ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารทั่วไป, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.

อุทัยวรรณ จรุงวิญ. (2559). คู่มือปฏิบัติงานสำหรับนายหน้าประกันชีวิต. กรุงเทพฯ: สำนักงาน

คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสอบถาม

เพื่อศึกษางานวิจัยเกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการออมเงินในรูปแบบประกันชีวิตแบบบำนาญ
ของคนที่ทำงานที่อยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อทำการวิจัยและศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการออมเงินเพื่อความมั่นคงยามหลังเกษียณอายุในรูปแบบของการทำสัญญาประกันชีวิตบำนาญ ของกลุ่มคนทำงานที่อยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร
2. ขอความร่วมมือในการทำแบบสอบถามให้สมบูรณ์ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้ และข้อมูลทั้งหมดที่ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลเป็นความลับ
3. แบบสอบถามมีทั้งหมดจำนวน 4 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล (ข้อมูลทั่วไป)
 - ตอนที่ 2 ข้อมูลพฤติกรรมของการออมเงิน
 - ตอนที่ 3 ข้อมูลปัจจัยจูงใจ
 - ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างตามที่คุณทำแบบสอบถามมีความประสงค์อยากจะตอบคำถามในแต่ละข้อมากที่สุดเพียงแค่ว่าคำตอบเดียวเท่านั้น

1. เพศ ()1. ชาย ()2. หญิง
2. อายุ ()1. ต่ำกว่า 25 ปี ()2. 25 – 35 ปี
 ()3. 36 – 45 ปี ()4. 46 – 55 ปี
 ()5. 56 ปีขึ้นไป
3. สถานภาพสมรส
 ()1. โสด ()2. สมรส
 ()3. แยกกันอยู่ ()4. หม้าย

4. ระดับการศึกษา

- ()1. ต่ำกว่าปริญญาตรี ()2. ปริญญาตรี
()3. ปริญญาโท ()4. ปริญญาเอก

5. อาชีพ

- ()1. ราชการ/รัฐวิสาหกิจ ()2. พนักงานบริษัทเอกชน
()3. ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ()4. รับจ้างอิสระ
()5. อื่นๆ (โปรดระบุ)

6. รายได้ต่อเดือน

- ()1. ต่ำกว่า 15,000 บาท ()2. 15,000 – 25,000 บาท
()3. 26,000 – 35,000 บาท ()4. 36,000 – 45,000 บาท
()5. 46,000 – 55,000 บาท ()6. มากกว่า 55,000 บาทขึ้นไป

7. รายจ่ายต่อเดือน

- ()1. ต่ำกว่า 10,000 บาท ()2. 10,000 – 20,000 บาท
()3. 20,001 – 30,000 บาท ()4. 30,001 – 40,000 บาท
()5. 40,001 – 50,000 บาท ()6. มากกว่า 50,000 บาท

8. จำนวนเงินออมต่อเดือน

- ()1. ต่ำกว่า 10,000 บาท ()2. 10,000 – 20,000 บาท
()3. 20,001 – 30,000 บาท ()4. 30,001 – 40,000 บาท
()5. 40,001 – 50,000 บาท ()6. มากกว่า 50,000 บาท

9. อัตราการเสียหายของคุณต่อปีที่เท่าใด

- ()1. อยู่อัตราที่ไม่ต้องเสีย ()2. 5% ของเงินได้ต่อปี
()3. 10% ของเงินได้ต่อปี ()4. 15% ของเงินได้ต่อปี
()5. 20% ของเงินได้ต่อปี ()6. 25% ของเงินได้ต่อปี
()7. 30% ของเงินได้ต่อปี ()8. 35% ของเงินได้ต่อปี

10. สมาชิกครอบครัว

()1. ตัวคนเดียว

()2. 2 – 5 คน

()3. 6 – 10 คน

()4. มากกว่า 10 คน

ตอนที่ 2 พฤติกรรมในการออมเงิน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างของตารางตามระดับความคิดเห็นของผู้ทำแบบสอบถามที่ตรงกับพฤติกรรมการออมเงินของท่าน

คำถาม	ระดับความคิดเห็น			
	เป็นประจำ (3)	เกือบ ทุก เดือน (2)	นานๆ ที่ (1)	ไม่ ออม (0)
1. คุณใช้วิธีการออมเงินด้วยการนำไปฝากกับธนาคาร				
2. คุณใช้วิธีการออมเงินด้วยวิธีการเก็บเงินสดไว้กับตัวเอง				
3. คุณได้ฝากเงินไว้กับสหกรณ์ออมทรัพย์				
4. คุณใช้วิธีการออมเงินด้วยการซื้อสินทรัพย์				
5. คุณใช้วิธีการออมเงินด้วยวิธีการปล่อยเงินกู้				
6. คุณใช้วิธีการออมเงินด้วยการลงทุนในตลาดหุ้น				
7. คุณใช้วิธีการออมเงินด้วยการฝากเงินไว้กับกองทุน สำรองเลี้ยงชีพของที่ทำงาน				

ตอนที่ 3 ปัจจัยจูงใจ เกี่ยวกับการทำสัญญาประกันชีวิตบำนาญ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างของตารางตามระดับความคิดเห็นของผู้ทำแบบสอบถามที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ปัจจัยจูงใจ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ปัจจัยด้านความมั่นคงหลังเกษียณอายุ และผลิตภัณฑ์					
1. คุณให้ความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมสำหรับเกษียณอายุ					
2. คุณมีความรู้เกี่ยวกับประกันชีวิตแบบบำนาญ					
3. การทำประกันชีวิตแบบบำนาญมีความจำเป็นสำหรับคุณ					
4. รูปแบบของประกันชีวิตแบบบำนาญสามารถตอบสนองต่อความต้องการของคุณได้					
5. เบี้ยประกันชีวิตแบบบำนาญมีความเหมาะสมกับผลตอบแทน					
6. การทำประกันชีวิตแบบบำนาญมีส่วนช่วยให้การวางแผนทางการเงินของคุณในอนาคตมีความมั่นคง					
ปัจจัยด้านการลดหย่อนภาษี					
7. คุณให้ความสำคัญในเรื่องของการวางแผนภาษี					
8. คุณกำลังมองหาตัวช่วยสำหรับการลดหย่อนภาษี					
9. ประกันชีวิตแบบบำนาญ มีนโยบายสามารถลดหย่อนภาษีได้ ส่งผลให้คุณมีความต้องการทำสัญญา					
10. คุณมีความพอใจเกี่ยวกับนโยบายการลดหย่อนภาษีของประกันชีวิตแบบบำนาญเพียงใด					

ปัจจัยจูงใจ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ปัจจัยในการตัดสินใจออม					
11. ความน่าเชื่อถือและชื่อเสียงของบริษัททำให้คุณง่ายต่อการตัดสินใจทำสัญญา					
12. ค่านิยมทางสังคมเกี่ยวกับการทำสัญญาประกันชีวิตแบบบำนาญ มีส่วนต่อการตัดสินใจในการทำสัญญา					
13. การทำประกันชีวิตแบบบำนาญส่งผลกระทบต่อการเงินของคุณ					
14. การออมด้วยวิธีอื่นให้ผลตอบแทนกับคุณที่น่าดึงดูดใจมากกว่า					
15. คุณมีความต้องการออมด้วยประกันชีวิตแบบบำนาญร่วมกับการออมประเภทอื่น					

ตอนที่ 4 การตัดสินใจทำประกันชีวิตแบบบำนาญ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างของตารางตามระดับความคิดเห็นของผู้ทำแบบสอบถามที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

คำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
1. ท่านคิดว่าท่านจะได้รับความคุ้มค่าจากประกันชีวิตแบบบำนาญ					
2. หากท่านมี กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ หรือ บำนาญข้าราชการ อยู่แล้วท่านยังคงมีความต้องการทำประกันชีวิตแบบบำนาญ					
3. ถ้าท่านมีเงินจำนวนหนึ่งที่ต้องการจะลงทุน ท่านจะเลือกลงทุนกับประกันชีวิตแบบบำนาญ					
4. ท่านจะทำประกันชีวิตแบบบำนาญถ้าหากบุคคลรอบข้างแนะนำ					
5. ท่านจะแนะนำให้บุคคลรอบข้างของท่านทำประกันชีวิตแบบบำนาญ					
6. ถ้าหากท่านมีความต้องการลดหย่อนภาษีประกันชีวิตแบบบำนาญคือความต้องการของท่าน					

ตอนที่ 5 ข้อเสนอแนะ

คำชี้แจง ผู้ทำแบบสอบถามสามารถให้ความคิดเห็นนอกเหนือจากแบบสอบถามเพื่อนำไปเป็นกรอบแนวทางศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับประกันชีวิตแบบบำนาญ (กรณีผู้ทำแบบสอบถามมีข้อเสนอแนะ)

.....

.....

.....

.....

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นายพงศกร สัตยพานิช
วัน เดือน ปี เกิด	30 สิงหาคม 2536
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ที่อยู่ปัจจุบัน	124/43 หมู่บ้านรัตนานิเบศร์ ถ.รัตนานิเบศร์ อ.เมืองนนทบุรี ต.ไทรมา้า จ. นนทบุรี 11000

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY